

Kriebelz

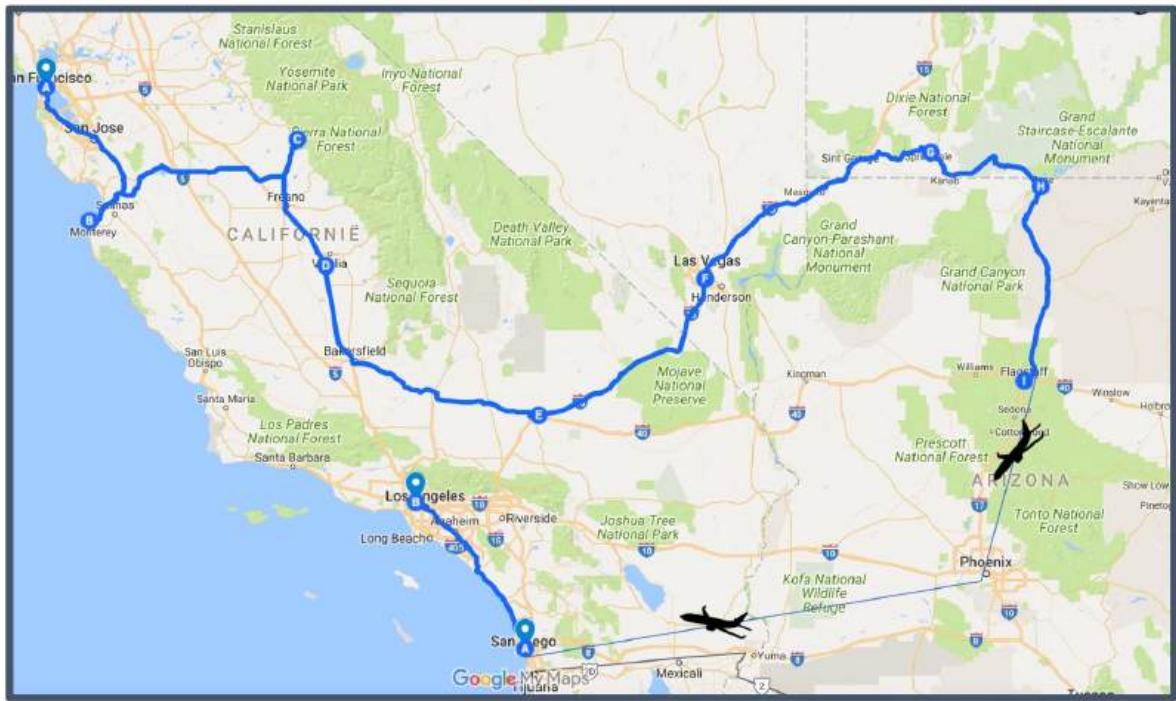
Nog een weekje, en dan is het zover...

Het boeken begon vorig jaar in november al. En hoe leuk ik (Renate) het ook vind om een reis van a tot z uit te stippelen, het gaat gepaard met enige stress. Na een paar weken is de reis zo goed als rond. Vluchten? Hotels? Huurauto's? Check, check, dubbelcheck. En dan nog het visum regelen. Mogen wij, Dutchies (uit het Sodom & Gomorra van deze aardkloot) met latent terroristische inslag wel het land binnen van de Amerikaanse nieuwste despoot Trump? Harold heeft even gebeld met Poetin, even bijkletsen. Toch handig, een man in het leger. En ja hoor, Poetin heeft zijn mattie even gefacetimed en regelde een visum voor ons. Het is niet de eerste keer dat we naar de VS afreizen, dus we hebben daar al een fanclub (eentje die heel goed geheim wordt gehouden, zelfs wij merken er niets van).

Wat gaan we doen deze keer? Onze reis begint op 1 augustus met een vlucht van Schiphol naar San Francisco. We stijgen op om 9.50u en landen om 11.45u lokale tijd in San Francisco, dus 20.45u Nederlandse tijd. Bij aankomst krijgen we meteen onze eerste uitdaging voorgeschoteld: de jetlag. Het tijdsverschil is 'slechts' -9 uur (woeha, het-zit-ons-niet-mee!). Dat betekent dat we nog zeker 8 tot 10 uur wakker blijven om meteen in het goede ritme te komen (je moet er wat voor over hebben als je op vakantie gaat). Appeltje, eitje voor Timon, die is getraind in heul lange dagen. Is onlangs nog naar een trainingskamp van Centerparcs in de Eemhof geweest, heeft elke dag de zon zien ondergaan én weer zien opkomen (zonder te slapen tussendoor). En hij is hiervoor glansrijk geslaagd, uiteraard.

En wat gaan we daar doen, in 'da U S of E'? We trappen de reis af met vier nachttjes bijtrekken in San Francisco en de stad verkennen (en natuurlijk gaan we weer een fiets huren!). Daarna begint het toeren met een huurauto langs allerlei nationale parken. En tijdens de hele reis houden we jullie op de hoogte van onze capriolen waarbij we een beetje enorm de Amerikanen, onszelf, en onze new Best Friend Forever Trump op de hak nemen. Om uiteindelijk op 22 augustus weer te landen in ons vertrouwde kikkerlandje.

Wij hebben er zin in en we vinden het supertof dat we dit met jullie mogen en kunnen delen! Reageren mag (en vinden we leuk), je kunt gewoon de mail beantwoorden.

Zie de foto voor de route van onze rondreis, we starten linksboven, in San Francisco.

Daar gaan we dan!

Vandaag is het zover. We vertrekken naar de JOE ES of EEEEEEEEE (denk aan Enschede). De koffers zijn gepakt, check, check, dubbelcheck, we hebben alles bij ons. Renate heeft zomaar een halve koffer 'schoenruimte' niet gebruikt in vergelijking met onze vorige trip naar Trumpcountry. Ik ben trots op haar. We zijn herhaaldelijk gewaarschuwd om op tijd op Schiphol te zijn i.v.m. met de zomerdrukke en de lange wachtrijen. We vliegen om 09.50u en moeten dus 3 uur van te voren op Schiphol te zijn. En we willen ruim op tijd zijn. Op tijd is.....precies. Vertrek vanuit Zwolle om 05.15u is de planning. Gelukkig, militair als ik ben, houd ik al vanaf 02.30u de wekker in de gaten (vertrouwen is goed, controleren is beter) om zeker te weten dat hij af gaat en dat we er niet doorheen slapen. Gevolg: ik lig meer dan 2 uur wakker voordat de wekker afgaat en gelukkig besluit Renate mij om 03.15u te vergezellen in het wakker liggen (of ze werd wakker van mijn gedraai en gepiep met de iPad...). Nu houden we met zijn tweetjes de wekker in de gaten en besluiten om 04.15u om toch maar op te staan. Zodat we nogmaals check, check, check, triple check alles bij ons hebben. Omdat gedeelde smart halve smart is, besluiten we ook Timon iets eerder wakker te maken zodat hij nog even een kwartiertje kan snoozen. Timon wordt wakker, Renate gooit er een kwartje in en Timon is gelijk in de benen. Hoezo snoozen, snoozen is voor

watjes! Nu heeft dat kwartje ook het effect dat Timon gelijk in de verbaal communicatieve modus staat. De eerste vijf minuten komt er alleen maar onzin uit die jongen, hij heeft het over koffiestaven die door zijn kamer zweven (volgende keer toch maar even niet alle verboden middelen nuttigen voor het slapen gaan :o). Hij houdt maar niet op met praten, is lekker luid aanwezig maar zorgt er voor dat we met z'n allen goed wakker zijn. Om 05.17u vertrekken we (nog even gecheckt of het alarm toch niet per ongeluk af gaat), twee minuten na gepland tijdstip. Wel knap dat we met al die extra tijd toch het tijdstip niet hebben gered. Na een voortvarende trip met de auto en om 06.30u staan we op Schiphol. Geven de auto af en duiken de overvolle vertrekhal in. Het is inderdaad druk. Goed dat we op tijd zijn. Of toch niet? Binnen 3 kwartier hebben we namelijk alles gehad, koffer check in, een lekkere ongevraagde massage (ook wel fouilleren genoemd) en een soepele paspoortcontrole (met dank aan de collega's van de Marechaussee die gelukkig niet staken op Schiphol). En daar staan we dan. 2,5 uur voor vertrek. Dan maar op zoek naar een kopje koffie en het ontbijt van Timon scoren (megachocomuffin en warm worstenbroodje) en een tomatensoepje voor Renate (laten we wel wezen, het is toch bijna lunchtijd als je bedenkt hoe lang we al wakker zijn). De vliegreis kan beginnen!

Foto: Harold en Timon (met nieuwe grote vriend Panda om zijn nek) wachtend, onze privéjet op de achtergrond.

Het duurt ff (maar dan heb je ook wat)!

De vlucht verliep voorspoedig, iets na 10 uur opgestegen op Schiphol en nog geen twee uur later komen we aan in San Francisco (tijdverschil van -9 uur even niet meegerekend). We hebben gisteren dus 9 uur dubbel kunnen genieten van de dag.... jippie...

Dat dubbele genieten betekent namelijk ook dat je 9 uur langer wakker 'moet' blijven om de jetlag meteen de kop in te drukken. Als je al vanaf 03.00u wakker bent, betekent dit een slapeloos etmaal (afgezien van af en toe even wegdoezelen in het vliegtuig) en wordt dat 'dubbele genieten' eerder dubbel chagrijn. Zelfs onze jonge zelfbenoemde 'strijder' riep bij aankomst nog dat hij hierin getraind is en geen powernap (dutje) nodig heeft. Maar om 19.30u lokale tijd gaf ook hij het op. Wat wil je, de WiFi in het hotel is ruk en je ouders zijn saai, ook al zien zij de wereld inmiddels aan voor een banaan. Maar even terug naar de reis. Trots op onze KLM hoor! Niet dat we nou zo bereisd zijn, maar KLM steekt er wat ons betreft nog steeds met kop en schouders bovenuit. Waarschijnlijk zijn er nog betere vliegmaatschappijen, maar die kennen we dan niet (of kunnen we niet kunnen betalen). Aan het einde van de vlucht nam de co-piloot het woord. Hij noemde zijn naam en zei: "Ik heb informatie voor oe". Ik wilde al roepen "Ey Tukker!", maar het bleek een Amerikaans spreekfoutje te zijn. Met een dik Amerikaans accent kregen we de laatste updates. Alle vertrouwen in zijn vliegkunsten hoor, maar Nederlands heeft hij vast geleerd aan de universiteit Google Translate. "Ik raad oe aan om oew horloge te wisselen en de tijd te zetten op 4 minuten geleden 11 uur." Watte? Oooh, ff je horloge goed zetten op de lokale tijd, namelijk 10.56u!

Eenmaal in San Francisco aangekomen, bleek dat we samen met niemand minder dan een look-a-like van Vanessa hebben gevlogen! Jaja! Hetzelfde ontplofte en overgeblondeerde haar en veuls te veul botox. Ze stond een klein stukje voor ons in de zigzagrijen en elke keer schuifelden we weer langs haar heen. Het was een uitdaging om niet steeds naar die hamsterwangetjes, tuitlipjes en coupe ravage te staren. Leuk wachtrijvermaak.

Langs de paspoortcontrole komen ging best vlot. We hadden een vrolijke douanier. Tot nog toe een zeldzaamheid in de VS vinden wij. In de regel treffen we norse testosteronbommetjes. Je moet vingerafdrukken van alle vingers laten maken en een foto. Ik 'mocht' als eerste. Het verliep allemaal een beetje traag, met name de vingerafdrukken. Maar bij Timon was het een fluitje van een cent. Volgens de douanier zijn de ene vingers nou eenmaal makkelijker te scannen dan de andere. Logisch, mijn vingertoppen zijn natuurlijk helemaal afgesleten van het harde werken dat ik doe

(typen is ook hard werken hoor!). Ik maakte nog een grapje dat Timon dan maar niet het criminele pad op moest gaan als inbreker of zo. De douanier moest de opmerking even laten binnenkomen, keek daarna Timon indringend aan gaf hem het wijze en leerzame advies om in dergelijke gevallen handschoenen aan te doen. Kijk, daar heb je wat aan.

Na de paspoortcontrole nog even 20 meter doorlopen en dan langs een Aziatische dorpsheks op een barkruk. Ze bewaakte de doorgang naar de bagageband. Zij had de belangrijke taak om te controleren of je je speciale douaneformulier (dat je moest invullen in het vliegtuig en moest laten bestempelen bij de paspoortcontrole) niet was verloren in die 20 meter die je net had afgelegd. Nep-Vanessa liep nog steeds voor ons en ja hoor, ze had het formulier niet bij zich. De dorpsheks ontplofte bijna en schreeuwde ongeduldig dat ze terug moest, terug! Verder terug, nog verder! Ga daar maar staan wachten tot je partner het formulier heeft gevonden! Harold raakte lichtelijk in paniek, maar ik was de zen zelve. Gewoon doorlopen en formuliertje laten zien. Iesiepiesie door naar de bagageband.

Een groot deel van de bagage draaide inmiddels rondjes op de giga-bagageband. Van de drie koffers hadden we er nog maar twee binnen. Waar bleef die ene koffer nou? We hadden dezelfde nog niet opgehaalde koffers inmiddels zeker drie keer voorbij zien komen en er kwamen geen nieuwe koffers bij. Dus wachten, en nog maar eens wachten.

Ondertussen de Sherlock-Holmes-sectie van mijn brein aan het werk gezet. Waar kan die koffer nou wezen? Gestolen? Iemand per ongeluk de verkeerde gepakt misschien? Even paniek in mijn hoofd, maar gelukkig, het was niet mijn koffer, dus ach. Wellicht staat er nog iemand rondom die bagageband met onze koffer? Weet je wat, ik ga wel ff een rondje lopen. Aan het einde van de band staat een grote verzameling koffers. Van een reisgezelschap lijkt het. En diep daartussen staat onze koffer verstopt. Ik loop ernaar toe, pak onze koffer en denk een reisleider te zien staan. Hij staat er trots bij alsof al die koffers van hem zijn. Ik geef aan dat hij onze koffer heeft gepakt. "Yes", zegt hij lachend...

Ik denk bij mezelf "Pannenkoek, we staan hier al een hele tijd te wachten op die koffer!" Blijkt het een overijverige vliegveldmedewerker te zijn die de koffers eraf heeft gehaald omdat anders de band te vol raakt. Okay, okay, op zich een goed plan, maar zeg dat dan ff, koekwaus!

En door! Nog één controle te gaan. Als we aanschuiven is de rij inmiddels zo'n 150 meter lang, maar gelukkig kunnen we redelijk snel doorsjokken en op naar de autoverhuur. Het is op dat moment 13.00u (22.00u bij jullie).

De autoverhuur heeft een eigen terminal waar je met de 'airtrain' naartoe moet. Daar aangekomen is het een drukte van jewelste! Voor bijna alle balies een giga wachtrij.... Maar jawel, bij de balie waar wij moeten zijn (Hertz) is geen wachtrij (ook al staat er slechts één donker getinte medewerkster van typisch Amerikaanse omvang). Ze staat met een kunstroos in haar hand en begint al vriendelijk te lachen als we haar tegemoet lopen... De balie van Hertz is niet bezet, we moeten naar een andere etage. Vriendelijk lachend voegt ze nog wel even toe dat het daar wel heel druk is. En bedankt hoor! Lang verhaal, kort verhaal, drie kwartier later konden we onze tijdelijke little tankie 3 oppikken, een zwarte Jeep Renegade. Daarover later ongetwijfeld meer van mijn nu nog slapende wederhelft. Het is inmiddels 7.10u hier, San Francisco ontwaakt.

Fake news?

We werden gister nacht benaderd door een moeder van een vriend van Timon, ze maakte zich ernstig zorgen. Is Timon uit het vliegtuig gesprongen??? Wat??? Ik was meteen wakker (of misschien was ik dat al :o).

Dit bericht ging namelijk hier in de VS viral op internet (ik heb het even vertaald, ben immers vertalerd natuurlijk):

TIENER SPRINGT UIT VLIEGTUIG

In San Francisco is een 16-jarige jongen tijdens het taxiën uit een vliegtuig gesprongen. De tiener, die een verwarde indruk maakte, opende na de landing de deur van de nooduitgang en gleed via een vleugel het toestel uit, waarna hij op het asfalt belandde.

Werknemers van San Francisco International Airport zagen het gebeuren en hielden de jongen vast tot de politie kwam. Die hebben hem vastgezet.

Het vliegtuig kwam uit Amsterdam en was van de maatschappij KLM. Een stewardess deed snel na de onverwachte ontsnapping de nooddeur dicht, waarna het toestel verder taxiede richting de gate. De andere passagiers konden daar het toestel

verlaten.

Werknemers van San Francisco International Airport zagen het gebeuren en hielden de jongen vast tot de politie kwam.

Maar de NOS had een soortgelijk bericht met ietwat andere details gepubliceerd. Zie hier: Tiener springt uit vliegtuig na landing San Francisco <http://nos.nl/l/2186060>. Zo zie je maar weer dat de macht van Trump ver reikt!

Toch lichtelijk in paniek heb ik even op Timons kamer gecheckt. Gelukkig, hij sliep gewoon! No worries!

:o)

Kom maar op met die bucketlist!

De eerste volle dag in de bijzondere stad San Francisco. Renate is al vanaf 02.30u wakker en is druk bezig met wakker zijn. Timon maakt een hele ruk tot een uur of 6 en mij lukt het om tot een uur of 7 door te doezelen. Kortom, een echt militair pantsergevechtsmeurtje! Wat gaan we doen vandaag? Timon is al vroeg bij ons op de kamer en is niet weg te slaan, zeker niet nadat hij heeft ontdekt dat de WiFi bij Renate op bed het beste is.

We zijn er samen snel uit. Het wordt fietsen over de Golden Gate-brug (bucketlist activiteit 1). Natuurlijk zijn wij Dutchies nagenoeg professionals als het op fietsen aankomt en vandaag de eer aan San Francisco om te worden befietst door ons. Eerst een ontbijtje! We kruizen 3 mogelijke ontbijtlocaties aan op de kaart en beginnen met lopen. Ai, de eerste mogelijkheid heeft haar deuren gesloten. Bij de tweede staat een rij van hier tot Tokio (en dat is vanuit San Francisco ook een heul eind...). Het is pas 8.30u! Bij de derde hebben we meer geluk. Én open én nog wat plekken vrij. We kiezen alledrie voor een ander ontbijt, Timon heeft vruchten met yoghurt en granola want hij wil na zijn hoevetterhoebeter avontuur in de Eemhof wat gezonder eten. Renate kiest voor havermout en ik kies natuurlijk voor een Amerikaans ontbijt: roerei, gebakken aardappelen, bacon en wat toast. Wel neem ik een verse sinaasappelsap (ook wel OJ genoemd en nee, niet vernoemd naar OJ Simpson...), voor de balans zeg maar.

Na het ontbijt op weg naar de fietsverhuur. De afstand is ongeveer 3 km en die willen we met de beroemde cable car (kabeltram) afleggen. Een megatoeristische trekpleister die ervoor zorgt dat je soepel van a naar b wordt getransporteerd. Maar ach en wee, vanaf een afstandje zien we diezelfde rij (je weet wel, die van hier tot Tokio) bij de halte. Na een kleine woordenwisseling (nee, ik had echt niet zoveel trek in de benenwagen) besluiten we toch dan maar lopend te gaan. Want zeg nou zelf, wat is nou 3 km met een gevulde tank? Nou dat zal ik jullie vertellen. De afstand valt nog wel mee. Maar als je die vermenigvuldigt met 3 flinke heuvels op en af (waar een gemiddelde Tour de Francerenner zich aardig stuk op zou bijten) dan lijken die 3 km er ineens wel 43 km... Kortom, goed bezweet van het lopen komen we aan bij de fietsverhuur. Ik had gereserveerd, dus de afhandeling verliep vlotjes. Beetje beledigd door de vraag of we een helm willen (verplicht tot 18 jaar, optioneel voor volwassenen). Timon was voor het gemak even 18, want fashionisto als hij is, gaat hij echnie met een helm op de fiets! Vol bravoure geven wij aan dat we het niveau van professionele bikers toch aardig dicht benaderen. De medewerker wees ons fijntjes op het feit dat ze gisteren ook zo'n Nederlandse blaataap aan de balie had gehad die gewoon keihard op zijn snufferd is gegaan. Wij zijn niet onder de indruk.

Overal wordt geadverteerd met 'fietsen over de GG-brug, met de ferry terug'. Wij zijn niet gek, overduidelijk dat ze meteen even een kaartje voor de ferry aan je willen slijten, katsjing! Nou, deze bikkels doen gewoon een retourtje met de fiets!

Snel op de fiets naar de GG-brug. En dat is best nog wel een afstandje met de nodige heuveltjes (waar wij weliswaar bezweet maar licht glimlachend de nodige medetoeristen met de fiets aan de hand, FIETSEND passeren). We fietsen achter de

horde aan, ons afvragend waar die brug nou is... we komen er snel achter. Dat kreng heeft zich, ongetwijfeld speciaal voor ons, gehuld in de mist. Raar maar waar, alle toeristen lijken vandaag dezelfde gedachte te hebben gehad als wij. Fietsend of lopend, ze zijn allemaal ook op de brug. En ze zitten ons danig in de weg met dat gestuntel op de fiets. We staan een paar keer stil, maken wat foto's en slompen ons over de bijna 3 km lange brug.

Na het passeren van de brug mogen we lekker de berg af naar het plaatsje Sausalito. Met ware doodsverachting denderen we van de heuvel af (Timon en ik met wat meer verachting dan Renate) en komen aan in een schilderachtig Sausalito. Hier lunchen we op aanraden van onze neef Sander bij restaurant The Trident waar fietsparkeren betaald is als je niet komt eten. Hier scoren we een lekkere lunch. Be-hoor-lijk aan de prijs (pasta met vleesch noch kaasch, slechts een speciale 'rip-off' saus, voor 22 dollar, zijdegijhelemaalgekworruh?). Het budget voor vandaag is meteen op. Eigenlijk dus verplicht terugfietsen om de kosten voor de ferry uit te sparen... maar onze pijnlijke billen, vermoeide benen en roodverbrande nekken en hoofden (hadden gewoon zonnebrand bij ons, maar smeren is voor watjes...) doen ons anders besluiten. Terug dus met de veerboot (bucketlist activiteit 2) naar de pier in Fisherman's Wharf. Een klein half uurtje wachten en we kunnen aan boord. De overtocht is zeer fraai. Eerst geeft de GG-brug nu eindelijk al haar schoonheid bloot maar we varen ook nog dicht langs Alcatraz. Terug in San Fran besluiten we naar het hotel te fietsen, daar wat te rusten en 's avonds de fiets weer in te leveren. Ik navigeer op de sterren en de zon, neem een afslag te vroeg met als resultaat dat we we weer een puist van megalomane proporties op moeten fietsen deze keer. Deze keer moeten ook wij de fiets aan de hand nemen, de 'piep' is spreekwoordelijk 'leug'. In het hotel doet Renate een schoonheidsslaapje en Timon en ik redden weer eens als vanouds de wereld met de iPad of iPhone in de hand...

Als ik na twee uren slapen Renate wek, ziet ze even de wereld voor een doedelzak aan. Ze had graag wat minder getukt. Inmiddels heb ik een zeer uitgebreide kaartstudie verricht die ertoe moet leiden dat we niet meer over diverse puisten zo groot als Trumps ego heen moeten. En dat lukt. Nog een klein beetje heuvel af en we fietsen langs de pieren van San Fran naar de fietsverhuur. Daar kunnen we natuurlijk niet nalaten nog even fijntjes te wijzen op het feit dat wij niet met onze bijtspijkers een hap uit het asfalt hebben genomen.

Buiten de fietsverhuur is de opstap voor de cable car (bucketlist activiteit 3). Hier staan we een kleine 3 kwartier in de rij waarna we mogen opstappen cq instappen. Renate en Timon gaan zitten en ik besluit als een ware trapezeartiest te hangen aan de

buitenkant. Gelukkig is ook de bestuurder al die toeristen nog niet beu. Deze zelfbenoemde Michael Jackson (beetje twijfelachtig door het gewichtsverschil van 100+ kg met de MJ die wij kennen) is een rasentertainer. Het wordt echt een supergaaf ritje helemaal naar het eindpunt waarin hij ons zo gek krijgt dat we we highfiven met reizigers in de tegemoetkomende cable cars, al springend door de bochten gaan, liedjes zingen voor verschillende passagiers en afstappende passagiers met veel bombarie uitzwaaien. Een mooie en zeer aangename afsluiter van een prachtig dagje San Fran. Nog even aftoppen bij de Burger King (Timon en ik willen eigenlijk niet maar Renate neemt geen genoeg met minder ;o) en daarna moe maar voldaan terug naar de kamer. Het was weer een mooie dag in San Fran!

Even Apeldoorn bellen...

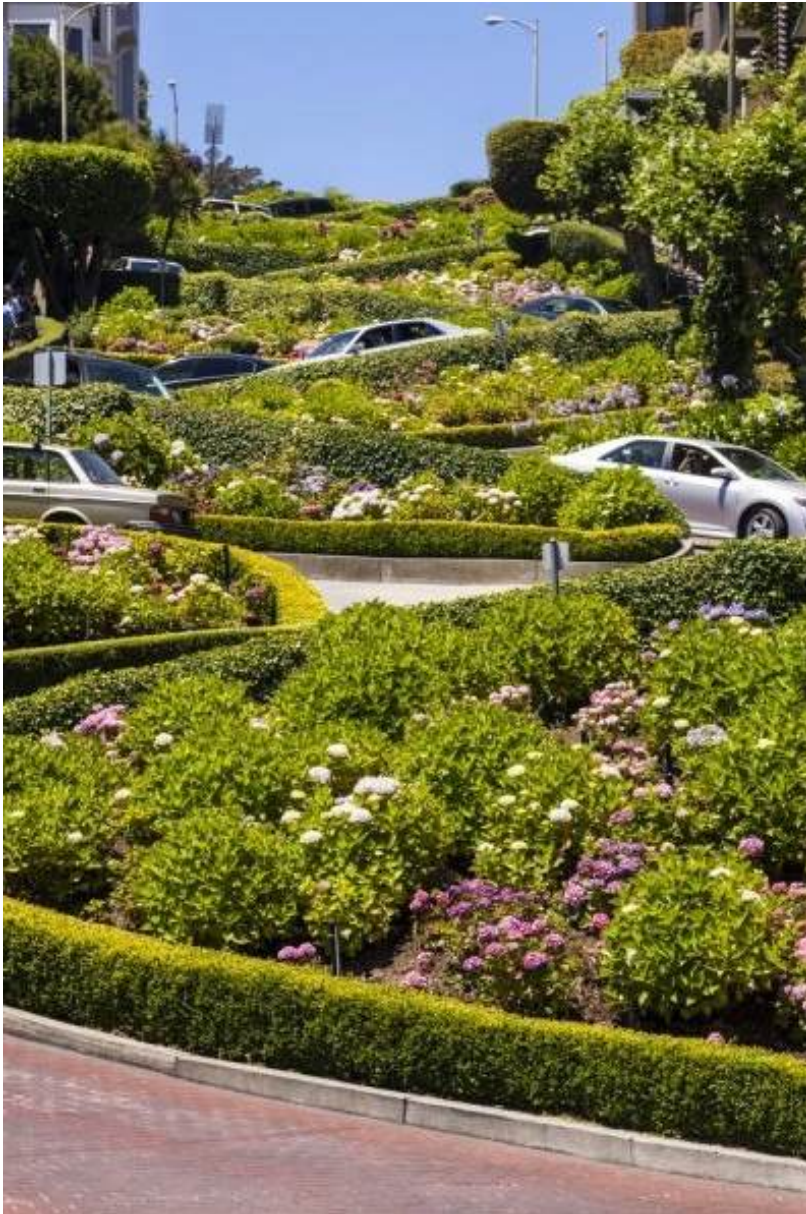
Vandaag trekken we er voor het eerst op uit met de huurauto. Een aantal zaken in deze drukke stad kun je alleen ervaren vanuit een vierwieler. Navigeren door de stad is hier geen makkie. Ben blij dat Harold rijdt en ik navigeer (en voor een meisje ben ik daar best goed in), hoewel Harold het liefst beide zelf doet. Het is zoals elk moment van de dag druk op straat en de stad zit vol eenrichtingswegen.

Op onze route naar onze eerste bestemming rijden we ook door China Town. Terwijl we bijna stilstaan op een eenrichtingsweg voor een kruising en Harold net nog geen 30 cm naar rechts manoeuvreert, zie ik ineens een witte auto aan de rechterzijde wel heel dicht langs onze auto schieten. Timon en ik roepen gelijktijdig en Harold stopt meteen. Ik heb niets gehoord, dus dacht dat het goed was gegaan, maar de witte Prius stopt ook en de chauffeur (Aziaat) stapt uit. Het is voor hem zo klaar als een klontje, Harold heeft schuld. Ik ben nog verbaasd, kan haast niet geloven dat de auto's elkaar geraakt hebben. Harold taxeert de schade op beide auto's. Op de witte auto staan behoorlijk wat zwarte krassen van onze zwarte huurauto. Op onze auto is vrijwel niets te zien. Harold stelt voor om de politie erbij te halen, maar de tegenpartij wil dat de verzekering het maar uitzoekt. Harold vult het formulier in, Timon windt zich alleen maar op en loopt een beetje briesend heen en weer, hopen dat het de tegenpartij intimideert. Ik krijg zo'n onderbuikgevoel dat ons een schade in de maag wordt gesplitst die de tegenpartij heel goed uitkomt. En nog steeds vraag ik me af of Harold echt wel schuldig is. Ik maak foto's van zijn schade en krijg het vermoeden dat het alleen lakstrepen zijn. Uit mijn 'je-weet-maar-nooit-wanneer-je-het-nodig-hebt-tasje' tover ik wat brillenpoetsdoekjes tevoorschijn en begin te poetsen op de 'schade' van de witte auto. ALLE zwarte strepen verdwijnen als sneeuw voor de zon. Dan komt de tegenpartij met schade aan zijn spiegel en schade vooraan bij zijn bumper. Ik leg hem uit dat het dan raar is, dat op beide plekken geen zwarte strepen staan. Het blijft allemaal maar dubieus. Nadat alle formulieren zijn ingevuld, ga ik in de straat navraag doen: is dit nou een eenbaansweg of zijn er meer rijstroken? Op de weg zelf staat geen enkele markering. De auto's die passeren, rijden in het midden van de straat, daar past rechts geen auto meer naast. Ik vraag het aan een winkelier en ook hij zegt overtuigd dat het een eenbaansweg is en dat rechts inhalen hier echt niet kan noch mag. Aai rest maai kees! Ik maak nog wat foto's zodat we sterk staan in de rechtszaal bij Judge Judy (ken je niet? Moet je eens gaan kijken, rechtspraak op niveau). Wat mij betreft is deze kees kloost!

Toch voelt het niet joepie om het in de VS achter te laten bij de verzekering terwijl wij

over een paar weekjes weer in Nederland zitten. Dus bij terugkomst gaan we langs het kantoor van Hertz in de buurt van ons hotel voor advies. Moeten we nog iets doen om dit euvel zo goed mogelijk achter ons te laten? Ons huurcontract wordt er even op nageslagen en wat blijkt? Ondanks dat we ons geen enkele extra verzekering hebben laten aansmeren bij het ophalen van de huurauto, zijn we verzekerd tot 2 miljoen dollar (daar kun je heul veel nieuwe Priusjes voor kopen), ongeacht of wij zelf schuldig zijn of de tegenpartij. En als meneer tegenpartij er dan zo nodig een slaatje uit moet slaan, go your gang!

Maar okay, we lieten ons de pret niet drukken, en pakten onze doelen voor vandaag weer op. De eerste uitdaging wordt Lombard Street, de meest bochtige straat ter wereld. Een redelijk steile straat van 400 meter met maar liefst 8 haarspeldbochten. Je moet aansluiten in de rij om de straat te kunnen nemen. Uiteraard neemt Harold alle bochtjes met gemak en het is een leuke ervaring.

Daarna Filbert Street, de steilste straat van Amerika met een helling van 31,5% (slik!). Verboden voor vrachtwagens je mag deze alleen van boven naar beneden nemen. Ik overweeg nog om uit te stappen, laat mij maar op een hoekje wachten, ik-vind-het-maar-niks! Onder het mom 'samen uit, samen thuis' laat ik me overhalen om toch mee te gaan. Timon wil voorin, be my guest! Als je met de auto bovenaan de helling staat, zie je over de motorkap de weg voor je niet meer, zo steil is het. Terwijl Harold netjes en rustig naar beneden rijdt, zit ik achterin te zuchten en te steunen en ook nog eens te kreunen. Timon ligt dubbel en Harold kraait Yeeehaa! Ik ben alleen in mijn angsten. Maar we overleven het.

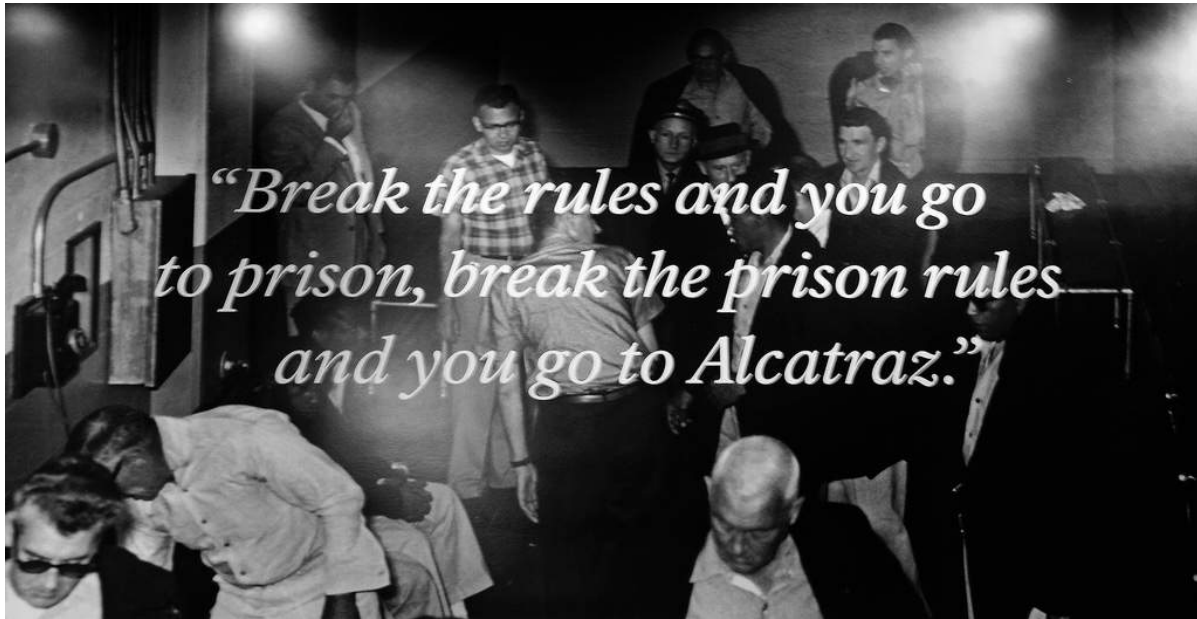
Daarna door naar Coit Tower, niet het hoogste punt van San Francisco, maar wel het enige punt met een mooi panorama uitzicht over de stad en de baai. Het weer is gelukkig helder, dus we kijken mooi uit over de stad, de Golden Gate bridge, de Bay Bridge en Alcatraz. De laatste gaan we vanavond bezoeken.

De blijde appelbol links op de foto is Timon, met leesbril van Harold. En nee, wij weten zelf ook niet waarom (en ook niet waarom hij ineens op André van Duin lijkt), maar leuk is 'ie wel :o).

Heul ver op de achtergrond zie je de Golden Gate Bridge.

Het indrukwekkende Alcatraz

"Als je de regels overtreedt, ga je naar de gevangenis, als je de regels van de gevangenis overtreedt, ga je naar Alcatraz." Met deze tekst worden we min of meer verwelkomd in de gevangenis op het eiland Alcatraz in de baai van San Francisco. De gevangenis, ook wel The Rock genaamd, is sinds 1963 verlaten. Daarvoor heeft het 29 jaar dienst gedaan als de zwaarst bewaakte federale gevangenis van de VS. Ooit begonnen als een kale rots, in de 19e eeuw een fort en daarna een militaire gevangenis. Het is een kil en grimmig gebouw boven op de heuvel van het eiland. Maar wat imposant om hier rond te lopen. Onder andere maffiabaas Al Capone maar ook Robert Stroud (The Birdman) hebben hier gevangen gezeten. De cellen zijn superklein, 1,5 bij 2,7 meter. Daar moet je bed en toilet ook nog in passen. Hier zaten de criminelen die zich in de normale gevangenissen niet konden gedragen en/of gespecialiseerd waren in ontsnappen. Daarom moest Alcatraz wel de zwaarst bewaakte gevangenis zijn. Ruim 1500 gevangenen hebben er gezeten en in totaal zijn er 14 ontsnappingspogingen geweest. Mogelijk is het 3 gevangenen gelukt, ze zijn nooit meer levend gezien. Om de kust te bereiken, moet je 2,7 km overbruggen (dus zwemmen) door de baai waar de stroming verraderlijk sterk en het water vreselijk koud kan zijn. Er hangt een sinistere sfeer. In dit gebouw met 600 cellen hebben 4 zelfmoorden en 8 moorden (o.a. op bewakers) plaatsgevonden.

Timon vindt het geweldig om hier rond te lopen. Hij kent de celblokken uit zijn hoofd omdat zich hier ook een zombielevel afspeelt in een van zijn computergames. Beetje vage motivatie, maar we zien hem genieten en dat is leuk. En hij maakt ook nog eens prachtige foto's (daar is hij goed in).

Ook Harold en ik zijn onder de indruk van de rondleiding en de boeiende verhalen van de gidsen. We hebben de avondboot naar het eiland genomen en zien vanaf het eiland de mooie skyline van San Francisco. Het weer is verrassend mild en helder vandaag, normaliter ligt de baai 's ochtends en 's avonds in de mist. We hebben vanaf de boot en het eiland goed zicht op de Bay Bridge en de Golden Gate Bridge en pakken een mooie zonsondergang mee. Wat zijn we toch een stelletje bofbipsen. Het is inmiddels bijna middernacht hier. We gaan lekker slapen.

Hipsters op pad

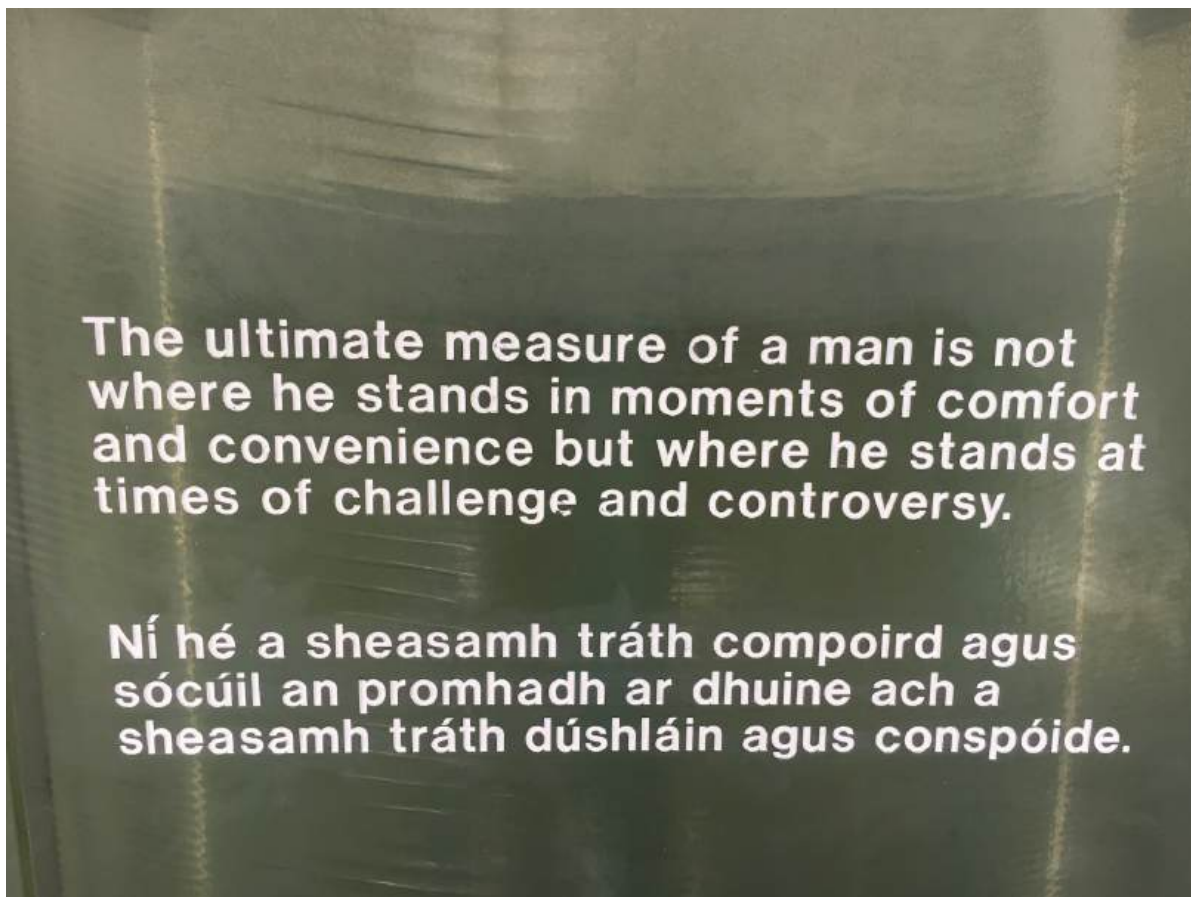
Vandaag maar weer eens een nieuw adresje voor het ontbijt gezocht. Een geliefde plek waar 'alle' trendy hippe piepels van heinde en verre komen, is de koffiebar Mazarine (lekker in de buurt van het hotel). Volgens de reviews serveren ze hier uit-ste-ken-de koffie. Daar moeten wij moderne globetrotters (Harold en ik hoor, Timon slaapt nog) natuurlijk naar toe. Inderdaad, het ziet er hip uit, lekkere muziek en het is er gezellig druk. Nadat Harold mij al twee ochtenden heeft zien smullen van havermout (ik weet, het ziet er niet uit, maar het smaakt lekker en is voedzaam), besluit hij vandaag gezellig mee te doen. En cafeïnevrije koffie (met heul veel opgeschuimde melk) gaat er bij mij wel in, dus ik geef aan Harold door dat ik wel een cafeïnevrije latte macchiato blief. Ik verover een plekje en we wachten tot Harold wordt geroepen om de bestelling op te halen. Hij komt terug met twee espressokopjes en twee cappuccinokopjes... In het espressokopje zit koffie met een laagje schuim en in het cappuccinokopje zit ons ontbijt. Ik vraag nog even na of hij wel een latte macchiato had besteld voor me. Hij kijkt me aan met die typische blik: is gras groen, is water nat? Ik zeg al niks meer. Ik ben een beetje van het padje. Naja, gewoon opdrinken. En weet je waar die hippe 'latte macchiato' naar smaakt? Naar espresso! Okay, incasseren en focus verleggen naar de havermout. Ik heb er zin in! Ik neem een hap... Koud! Deze trendy havermout zit 'vol' superfoods: chiazaad, cacaosnippers, amandelmelk en vanillebonen, dus superhip en kats gezond... maar gatver! Gelukkig zitten we met zijn tweetjes in hetzelfde schuitje en worstelen we ons dapper door de espresso en havermout heen. Het personeel ziet ons worstelen en belooft ons een ballon als we ons bakje met die kouwe urft helemaal opeten. Als ik onze ontbijtervaring deel via Whatsapp, krijgen we bijval uit Nederland van een manspersoon die niet nader genoemd wil worden ('doar kriej praat van' :o). Hij bevestigt: natuurlijk bieden ze je een ballon aan, ze weten zelf ook wel dat het niet te pruimen is.

Kleine troost, de WiFi is hier goed, we kunnen weer even onze contacten met de Nederlandse achterban onderhouden. We hebben inmiddels meegekregen dat na ons vertrek alle eieren zijn teruggehaald uit de supermarkten (we kunnen onze kont niet keren of er is wel weer stront aan de knikker in Nederland, zucht). Voor zover wij weten, is er geen ei meer te bekennen in ons thuisland. Dat zet me aan het denken. Vlak voordat we weggingen, heb ik onze laatste 4 eieren van 'gelukkige kippen die volledig vrij rondlopen en zelf wel bepalen of ze leggen of niet' (zo maak ik het op uit de verpakking en alleen het beste is goed genoeg) aan de burens gegeven. Zomaar, gratis en voor niks. Dom, dom. Die eieren zijn inmiddels zeldzaam en dus goud waard. Ik reken even snel: de kosten vallen wat tegen hier, tijd voor actie. Ik app buurvrouw Esther of er nog onderhandelingsruimte is nu de eieren eigenlijk zoveel waard zijn. Ze hapt toe en komt rap met een voorstel: ze wil de eieren wel tegen ons raam gooien. Om meteen daarna te melden dat haar advocaat wel contact met ons opneemt nu ze zwart op wit heeft staan dat wij giftige eieren (die met die ene code) aan haar hebben gegeven. Ik app iets over de WiFi die hapert en sluit de WiFi op mijn telefoon af. Deze dag wil nog ff niet lekker op gang komen...

Momentje van rust en noedels

Zoals Renate al schreef, de dag wilde niet goed op gang komen. Dat heeft natuurlijk iets te maken met de actieve twee eerste dagen in San Fran maar zeker ook met mijn leeftijd (laat ik het in ieder geval bij mezelf houden... ;-)). Na het hippe ontbijtje terug naar de kamer om te checken of onze zoon zijn inmiddels beroemde schoonheidsslaapje (zeg maar gerust SLAAP!) al uit heeft. Hij is nog niet helemaal 'ready to go' maar komt langzaam in het land der levenden. Dan de kaart er nog maar eens bij. Ik spot op loopafstand een groene oase in het drukke centrum met een monument ter nagedachtenis aan Dr. Martin Luther King. Het kost me niet al te veel moeite om Renate te overtuigen om mee te gaan. Junior besluit om nog even te checken of hij alvast voorbereidingen kan treffen voor zijn eerste hbo-jaar en of hij alvast wat kan leren... uhuh! Maar hij gaat dus niet mee. Relaxt wandelen we naar het parkje met het monument. En het moet gezegd, monumenten bedenken en vormgeven kunnen ze wel in Trumpland. Het is een fraai monument waar in de muren zijn beroemde 'I have a dream-speech' gebeiteld staat. Uiteraard wil ik weer alles lezen (Renate is dit inmiddels gewend, maar deze keer leest ze geboeid mee) en het maakt best indruk.

Daarna gaan we lekker even zitten en eten onze 'picknicklunch' in deze absolute

‘Punica-oase’. We wandelen rustig terug en zowaar, onze zoon heeft én gegeten én is aangekleed. We besluiten al snel een bezoek te brengen aan de lokale Apple Store (even lekker verlekkerd glotzen) en aan Macy’s.

De Apple Store is echt gigantisch groot, zeg maar gerust Trump-ego-size groot. Uiteraard hebben ze de laatste gadgets van Apple, dus Renate en Timon staan watertandend te gluren naar al dat moois. En Applefiel als mijn broer is, kan ik het niet laten hem een aantal foto’s te sturen van deze bling-bling.

Door naar Macy’s. Zeg maar een zeven verdiepingen tellende uit-de-kluiten-gegroeide V&D. Oh ja, en aan de overkant doen ze het nog even dunnetjes over met een 5 verdiepingen Macy’s alleen voor mannen! Door deze laatste lopen met name Timon en ik onze ogen uit te kijken. Alle merken zijn vertegenwoordigd, van Calvin Klein tot Tommy Hilfiger. En ja, we spotten ook nog een oerlelijk, maar dan ook echt OERlelijk jasje van Cavalli dat is afgeprijsd en nu ‘nog maar’ 999 dollar kost. We hebben even getwijfeld maar besluiten dat ons budget (in ieder nu nog niet maar misschien na Las Vegas wel...) het niet toelaat dit afzichtelijke kledingstuk aan te schaffen. Wel slaag ik voor een paar nieuwe nette schoenen. Dus helemaal voor niets was het niet.

Tegen de avond besluiten we na enige discussie noedels te gaan eten, je weet wel van die kartonnen bakjes die je ook altijd in Amerikaanse films en series ziet als er thuis of op het werk gegeten moet worden. En dat wil ik dus ook! En, lekker betaalbaar, lijkt

ons. Geen idee wat ik kan verwachten maar wij zijn niet voor een kleintje vervaard. Wel kost het wat moeite om de jongste telg van het gezin te overtuigen. "Ik wil geen noedels" geeft hij aan. Er volgt een goed gesprek over kosten van de reis, hardwerkende ouders, kindjes in de 3e wereld die het niet zo goed hebben als hij, etc. etc. En na wat lichte dwang lukt het ons om Timon mee te krijgen naar de 'noodle bar'. Als we binnenkomen, willen we doorlopen naar de balie voor onze bestelling, maar worden we meteen helemaal naar achteren en naar een op dat moment nog donkere en lege bovenetage geleid en aan een tafeltje gezet. Worden wij West-Europeanen nu uit het zicht van de andere (veelal Aziatische) klanten gehouden? Of misschien is het restaurant beneden gewoon vol ;-). Ik fluister nog zachtjes tegen Renate: "Ik wil noedels uit een bakje!", maar haar blik zegt voldoende. Dan maar de kaart bestuderen en we bestellen alledrie een ander gerecht. En het moet gezegd, Timon-wat-een-boer-niet-kent,-eet-'ie-niet bestelt een voor hem volledig onbekend gerecht en eet deze ook nog eens met veel smaak helemaal op. In zijn gerecht zitten onder andere twee in hun geheel meegebakken rode pepers en stoer als hij is, bijt hij er een groot stuk af en begint enthousiast te kauwen. Gelukkig staat er water en suiker op tafel :o). Ook ons smaakt het gerecht voortreffelijk en, Nederlanders als wij zijn, de prijs is naar onze zin. Want de prijzen in deze big city zijn nog hoger dan we hadden gedacht. We scoren nog even een overheerlijke bevroren yoghurtje met fruit en een smoothie bij de burens en besluiten nog even (nou ja, ik wil er naartoe en Renate en Timon hebben toch niets beter te doen dus die sluiten gedwee aan) naar Union Square te gaan (groot plein vlakbij ons hotel) om hier ons bezoek aan deze mooie stad af te sluiten.

Terug in het hotel doen we nog een poging een filmpje te scoren op de hotelkamer maar na 20 minuten trekt deze ietwat bejaarde 50-plusser het niet meer en gooi ik de handdoek in de ring. Ik ga in slaapmodus. San Francisco is een geweldige belevenis geweest en we hebben met volle teugen genoten van onze eerste drie dagen in Trumpcountry. Lekker slapen en morgen gaat het rondreizen echt beginnen, eerste halte badplaats Monterey.

Via Google en Apple naar Monterey

Na een voor mij, Renate (eindelijk) goede nachtrust (voor Harold wat minder), wordt het vandaag de eerste dag dat we echt gaan rondreizen. Vanaf nu tot 9 augustus slapen we elke nacht in een ander hotel in een andere plaats. Onze eerste bestemming is Pacific Grove, aan de kust van Californië, in de Baai van Monterey. In eerste instantie moppert Harold zich suf op de navigatie, wij willen namelijk via de Bay Bridge naar het zuiden rijden en de navigatie is het gewoon niet met ons eens, wil ons steeds de andere kant op sturen.

Onderweg even van de route afgeweken om het hoofdkantoor van Google te bezoeken. Het was er erg rustig, het is immers zaterdag en het gebouw zelf is niet heel indrukwekkend. Wel leuk zijn de fietsen in de typische kleuren van Google die her en der rondom het gebouw staan.

Ook staan er twee 'vergaderfietsen' (maar misschien is het gewoon een variatie op de bierfiets ;o), hoe kom je erop!

Daarna op zoek naar het plaatsje Cupertino dat in blijde afwachting is van de afronding van de bouw van het ruimteschipachtige nieuwe hoofdkantoor van Apple. Helaas konden we niet heel dicht bij het bouwwerk komen omdat het nog niet af is, maar we hebben in opdracht van Rens (Harolds broer, een echte Applefiel) wel even het raampje open gedaan en heel hard de groeten geschreeuwd naar Tim Cook, het huidige opperhoofd van Apple.

Zo ziet het nieuwe gebouw er overigens van boven uit (gejat van internet):

Even een lunchje in Cupertino gescoord en daarna door naar de eindbestemming van vandaag. Onderweg wilde het verkeer niet echt vlotten, we hebben een uur langer gedaan over een stuk van 200km. Maar de rit was het waard. Slalomend door heuvelachtige gebieden, maar ook vlakke landschappen, midden door de aardbeien- en suikerbietvelden.

Daarnaast hadden we onze eigenste DJ mee die had ontdekt dat hij via de geluidsinstallatie van de auto zijn eigen muziek kon afspelen. Van lekkere moderne, swingende muziek tot carnavalsstampers. Raampje open en meezingen maar: “Liever te dik in de kist, dan weer een feestje gemist! Het maakt niet uit, ik hoef hem zelf toch niet te dragen. Lalalala”. We merkten niet eens dat we een uur langer onderweg waren. Pacific Grove is een enorme oase ten opzichte van San Francisco. Het is hier uiterst rustig, alsof je op een vakantiepark bent. Maar ook wel een beetje uitgestorven, alsof we buiten het toeristenseizoen zitten. Een oudere, typisch Amerikaanse receptioniste Pam (met van dat geveerde en hoog getoupeerde haar, maar een enorme lieverd) checkt ons heel geduldig in. In de lobby worden de mannen al heel blij, de WiFi doet ut en is lekker snel en stabiel. Vlak na aankomst maken Harold en ik meteen even een wandelingetje richting de Noordelijke Stille Oceaan.

Timon moet nog zoveel YouTube filmpjes en Snapchat- en Instagram-berichten inhalen, die heeft nu echt even geen tijd.

Harold besluit dat het vandaag tijd is voor een echte Amerikaanse steak, dus we hebben lieve Pam van de receptie even om advies gevraagd. Ze raadt ons het beste steakhouse in de regio aan, dus we besluiten dat te proberen. We hadden een bonnetje gekregen van Pam waarop stond dat we de appetizer gratis (= leuk) kregen. Mijn hersenen in vakantiemodus dachten hierbij aan een aperitief, niet aan een voorgerecht. De ober was de hele tijd gejaagd en ik liet me opfokken, hij kwam om het hoekje snel vragen: calimare of artichoke? Ik vond het al raar dat er een drankje smaakt naar artisjok, dus ik koos snel voor de calimare. Moet me natuurlijk als vertaler diep schamen, ik weet donders goed het verschil tussen een apperitive and een appetizer en ik weet ook heel goed wat calimare betekent en ik weet nog beter dat ik dat niet te pruimen vind. De ober was in een gulle bui en bracht van beide een vol bord, artisjok en kleine gefrituurde inktvisjes met een sausje. Hoe ging ik me hier doorheen werken? De ringen waren nog te doen, maar ik zag bij de kleine visjes de tentakels alle kanten op kronkelen en alleen daarvan ga ik al bijna over mijn nek. Ik heb nog een aantal stukken opgegeten, maar er lag nog heel veel op mijn bord. Voelde me zo enorm opgelaten, moet ik zonodig een bon inleveren, eet ik het niet! Heb toen stiekem een zakdoekje gepakt, er een aantal inktvisjes in gestopt en ben naar het toilet gegaan om

ze weg te gooien! Errug hè?

Maar Pam had gelijk, Harold en Timon vinden het de beste steak die ze ooit hebben gehad. Voldaan, maar heel wat duiten lichter verlaten we het restaurant. Vanavond op tijd slapen, morgen hebben we weer een flinke rit voor de boeg.

‘Van voor naar achter, van links naar rechte...’

Vandaag laten we de kustregio achter ons en duiken we het binnenland in, op weg naar het eerste park: Yosemite National Park. We willen om 9.30u vertrekken. Timon vindt dat hij rete-vroeg moet opstaan, want hij moet 's ochtends eerst even bij chatten, appen, instaprammen en snappen met zijn matties en zijn liefje (je-weet-maar-nooit-wanneer-je-weer-WiFi-hebt). Dus zijn wekker staat 'al' om 7.30u. Harold logt nog even snel in op NOS.nl om een groot gedeelte van de eerste helft van Nederland-Denemarken te zien. Maar de tijd dringt en we willen eerst nog even gebruik maken van het 'complimentary breakfast'. En voor een hotel met naar eigen zeggen zonder keuken is er behoorlijk veel keus. Hap, slik weg en door...

We checken uit en Harold controleert zijn 'little tankie 3' omdat die vandaag behoorlijk aan zijn taak getrokken gaat worden. Door de wasstraat, poetsen, een goed gesprek en een knuffel, Harold en tankie 3 zijn klaar om te gaan.

De rit is qua kilometers nog niet eens zo ver, maar hier in Amerika scheur je niet met 120, 130km per uur over de snelweg. Daarnaast gaan we naar en door heuvel- en uiteindelijk bergachtig gebied, dus dat drukt de snelheid alleen maar meer. Van de reusachtige duinen en droge weidse landschappen in de kuststreek naar de steeds hogere heuvels en bergen. Onderweg stoppen we nog even in 'the middle of shit' om te tanken. Hier kun je gerust iemand overdag vermoorden en begraven, niemand die je ziet. We lopen een winkeltje bij een tankstationnetje binnen die zo'n grote koelwand heeft met glazen deuren. Harold attendeert ons op de deur van de bierafdeling. Het is niet een 'kast', maar de deur leidt naar een volledige koelcel van 4 bij 2 meter, vol met bier. Ja, je zult in dit godvergeten gebied eens zonder bier komen te zitten!

Rond 14.00u zijn we bij de zuidingang van Yosemite, daarna is het nog eens een uur rijden voordat we echt in een van de mooiste delen van het park zijn. Onderweg proberen we Yogi Bear te spotten maar we hebben geen geluk. We hebben niet voldoende tijd om zowel de vallei als het mooie hoge uitkijkpunt Glacier Point te bezoeken, dus we moeten kiezen. Het wordt Glacier Point, ook omdat we bij de ingang al hoorden dat het in de vallei superdruk is. Zo'n hekel aan, al die toeristen om je heen, laat die mensen ergens anders vakantie vieren ;o).

Al snel heb ik zo'n had-ik-nu-maar-reistabletjes-meegenomen momentje want al dat bochtenwerk heeft op mij geen goede uitwerking. 'Op en neer, van voor naar achter en van links naar rechts'. Het voelt of ik onvrijwillig in een keukenmachine ben gestapt en deze op volle snelheid draait. Gelukkig (tenminste, dat vindt hij zelf) chauffeurt Harold

ons veilig langs afgronden en de nodige Amerikaanse wegpiraten (waarschijnlijk toeristen).

Aangekomen bij Glacier Point ontvouwt zich een panorama aan onze ogen waardoor ik het gehussel snel vergeten ben. Wat een fenomenaal uitzicht heb je over een groot deel van het park. Echt spectaculair en niet te beschrijven. Uiteraard hebben we dat (of eigenlijk gezegd onze eigenste 'hoffotograaf Timon van hbo-manshuizen') getracht die vast te leggen in een foto. Zie hier het resultaat.

Wij worden helemaal blij en zelfs junior vindt het de reis en ook nog eens het vroege opstaan waard. Daarna willen door naar het hotel (nog altijd 1,5u rijden). Maar wat is dat? Harold ziet opeens zo wit als een vaatdoek en geeft aan zich niet zo lekker te voelen. Is dit het naijlende effect van de keukenmachine die op zijn leeftijd pas na langere tijd vat krijgt? Och nee, gelukkig het is alleen een grotendeels gemiste lunch. Niet iets wat een hotdog (met werkelijk alles erop en eraan!) en een vette, ietwat chemische peanutbutter-jelly sandwich (pindakaas met jam) niet kunnen verhelpen. Harold eet de helft van de sandwich met veel smaak op terwijl Timon de andere helft uit zijn klauwen laat vallen. Er wordt wat binnensmonds gezegd dat het herhalen niet waard is en Timon biedt nog aan om een nieuwe sandwich te kopen van zijn eigen zuurverdiende centjes. Nee, dat hoeft niet. De rest eet Harold met veel smaak op en krijgt (zoals hijzelf zegt door de 'snelle suikers') weer wat kleur op zijn gezicht. Tijd om het laatste stukje naar het hotel af te leggen en deze dag af te sluiten.

Rode bomen en rooie bakkes

Gisteravond onze 'Taco Bell' doop gehad, nog zo'n Amerikaanse fastfoodketen, deze serveert Mexicaanse snelle hap. Als we hier alle fastfoodketens willen proberen, wordt het fastfood voor ontbijt, lunch en avondeten. Vannacht verbleven in ons tweede Best Western hotel, we zijn inmiddels fan van deze keten. Goeie bedden, lekker schoon, wat wil je nog meer.

Gisteravond nog even snel naar de supermarkt voor water en snacks. Daarna vonden Timon en ik in zo'n Amerikaanse Action van die slierten uit een spuitbus. In een onbewaakt moment (hij had zijn handen vol met boodschappen), hebben we beide busjes volledig op Harold leeggespoten. In eerste instantie was Harold... mwoah, not so amused. Hij zat er volledig onder. Toen echter bleek dat het niet plakt en gewoon weg te vegen is, begon hij bij te trekken. Timon en ik lagen uiteraard nog steeds in een stuip. Ik vrees zoete wraak...

Beide mannen zijn een paar dagen geleden al aan het vervellen geslagen (nog van de eerste 'zonnebrand smeren is voor watjes' dag), vanmorgen bleek pas dat het echt wel te gek was gegaan op Harolds voorhoofd. Dikke korsten en vurige vlekken. Deskundig advies van zuster Naty: vandaag uit de zon blijven. Die arme man, eerst geplaagd door vrouw en kind, dan nog een derdegraads brandwonden! Snel een petje gescoord en op weg. Vanuit het redelijk frisse Monterey (ong. 20 graden), kwamen we gisteren al terecht in de volle zon en zo'n 30 graden. Vandaag gaan we richting 36 graden, maar daarbij blijft het de komende dagen niet...

Vandaag bezoeken we Sequoia National Tree park. Hier staat de dikste sequoia (rode bomensoort) van de VS (omtrek 30 meter) en een van de drie hoogste bomen ter wereld (83 meter). Via allerlei kronkelwegen komen we in Grand Cove bij de bijna grootste General Grant tree. Wat een kolossaal gevaarte!

En die bomen kleden ons leuk af! Harold kijkt niet zo vrolijk op de foto's (was 'ie wel hoor), hij is vast aan het broeden op zijn wraak...

Timon moet en zal een boom knuffelen. Let wel, dit is niet eens de dikste boom:

Daarna door naar Giant Forest voor de allergrootste, de General Sherman Tree. Die is helaas niet knuffelbaar, dus geen foto.

Onderweg wordt Timon onrustig en bleek. Hij trilt, zweet en hijgt. Er MOET WiFi komen, en wel nu! Anders wordt zijn 'snapstreak' verbroken (wasda? dat je elke dag een berichtje via Snapchat naar je vriend stuurt en hij/zij reageert erop, hij heeft een paar van meer dan 360 dagen, dus muchos importantes). Nu heeft hij het geluk dat we toch even moeten lunchen, en jahaaa, ze hebben er WiFi. Hij kan de noodzakelijke belangrijke boodschappen de oceaan over sturen, de streak wordt niet verbroken. Pfew, hij kan weer ademhalen. Het is wat!

Daarna door naar Tulare, onze bestemming voor vandaag. Onderweg rijden we nog langs een prachtig (stuw)meer van gigagrote omvang.

Om 18.00u rijden we de parkeerplaats van het hotel op. We zijn er klaar mee voor vandaag. Even zwemmen en wat eten, daarna is het genoeg geweest.

Op naar de woestijn

Nou, als je denkt dat het hier gister warm was met 36 graden... (en dat was het), vandaag reizen we door naar Barstow in het westelijke deel van de Mojave woestijn, daar wordt het 39 graden. En morgen wordt het volgens de voorspellingen nog gekker. Niet alleen qua temperatuur, maar dan zitten we in Las Vegas, de stad van extremen. Hadden we de vorige keer in 2015 nog een 'wasdag', hier doen we dat - inmiddels ervaren reizigers als wij zijn - eventjes tussendoor in het hotel. Ze hebben hier vast supermachines. Wassen duurt slechts 27 minuten (met keuze uit maar liefst 3 standjes: hot, warm & cold), drogen 45 minuten (2 standjes: hot of warm). En zowaar, na 45 minuten is zelfs de spiekerbokse (ook al worden die de komende dagen niet gedragen) gewoon droog. Of alles ook echt schoon is? Ik ga er maar even niet over nadenken, heb geen zin in handwas.

In het land van Trump merken we onderweg weinig van de commotie die er in Nederland (en ook hier) steeds is over allerlei snode plannetjes of rare uitspraken van Trump. Deze markante persoonlijkheid heeft inmiddels mogelijk wel de meeste bijnamen verzameld (leuk voor het Guinness' Book of Records), van Ghengis Can't tot Bratman. Toch is er online veel kritiek op deze despoot met wortelkleurig waai-uit-model-haar, zoals vandaag op de webpagina van CNN. Zelfs zijn eigen aanhang lijkt de tweets van Trump zat te zijn, zijn geloofwaardigheid staat op het spel (goh!) en als een bericht hem niet aanstaat, noemt hij het gewoon 'fake news'. We durven het hardop te zeggen, wij zijn geen fan van deze meneer. Wat een oelewapper!

Superervaren als Renate is heeft ze natuurlijk de ontbijttijden gevraagd gisteren. Om half tien willen Renate en ik aanschuiven bij het ontbijt. Een medewerkster van het hotel staat ons meewarig aan te kijken. 'Jullie zijn een half uur te laat' zegt ze. Ik kijk Renate aan en moet best wel grinniken. We kunnen uit de goedheid van hun hart nog wel een bakkie koffie en thee krijgen maar we besluiten dan toch maar naar een lokale diner te gaan: Apple Annie's waar ze wel op ons gerekend hebben. We scoren allebei een eigerecht (inderdaad zonder Prinopil...). Renate een lekkere omelet met veel broccoli en andere groenten er in en ik neem een Rancheros Huevas (geen idee wat ik ga krijgen maar het klinkt lekker). Met veel smaak eten we ons ontbijtje op, activeren junior en maken ons gereed voor de reis. Binnen 300 meter zitten we op de snelweg en daar hoeven we ook niet meer vanaf. Deze snelweg gaat midden door de Mojave-woestijn en de architect heeft niet veel moeite genomen om na te denken over het creatief ontwerp van de snelweg. Neem een lineaal, leg die op de kaart, trek daarlangs een kaarstrechte streep en leg op deze lijn een snelweg aan. En klaar is Klara! We

rijden ongeveer 250 km op deze snelweg waarbij er sporadisch iets te zien valt in het zijterrein. Zo zien we op een gegeven moment een goederentrein die door 4 locomotieven wordt getrokken en die in totaal zo'n 170 wagons voorttrekt.

Zie ook:

<https://youtu.be/bSvf9-GffGU>

Kijk dat is nog eens groot, groter, grootst.

Ook rijden we langs een windmolenpark waarbij de pogingen in Nederland in het niet verdwijnen. Echt honderden windmolens die op een heuvelrug staan.

Ja, met de groene energie zit het wel goed in Trumpcountry. Komt vast door hem... ;-).

Ongeveer 40 km voor de eindbestemming besluiten we even van de snelweg af te gaan een 'slaapdorpje' in om te kijken of we wat te lunchen kunnen scoren. Eerst belanden we in een foodmarket waar op sommige producten een dikke laag stof zit. We hebben niet het echt het gevoel dat hier veel verkocht wordt. Aan de andere kant hebben ze wel weer voldoende koelruimte voor bier in alle soorten en maten. Tsja, in zo'n omgeving word je vanzelf alcoholist. Gelukkig is er ook nog een Shell in de buurt waar het Renate lukt een bammetje te scoren van half pond zwaar!

Inmiddels zien we in de auto de temperatuur de 39 graden aantikken en dat is een goede reden om vooral lekker in de auto te blijven. Het is nog een klein stukje naar Barstow en daar gaan we weer. De laatste kilometers worden vlot overbrugd en we

duiken Barstow in. Gelukkig een wat grotere plaats waarbij we ons verbazen over de hoeveelheid eet- en dranktentjes langs de invalsweg. Echt alle fastfoodrestaurants hebben hier wel een filiaal. Maar wat blijkt (en daar gaat mijn hart toch wel een beetje veel sneller van kloppen) we zitten met ons hotel direct aan de wereldberoemde 'Route 66'. Een beroemde weg die dwars door Amerika gaat van oost naar west (of van west naar oost, daar zijn we nog niet uit) en die door veel motorrijders wordt bereden.

Ik sta gelijk bij de check-in van het hotel in de kleine shop te kwijlen bij een aantal T-shirts die aangeven dat je op Route 66 bent geweest in Barstow. Nu wij inmiddels wel 5km op deze route hebben afgelegd, heb ik ook wel recht op zo'n shirtje, toch?

Viva Las Vegas

Onze nacht in Barstow was.... mwoah. Laat ons hotel nou net aan het rangeerpunt zitten van die gigalange transporttreinen die door de woestijn denderen? Af en toe liggen we te trillen in ons bedje. En om 4.50u laat een trein zijn toeter horen. Ja, je hebt een mooie toeter, kappen nu. Tien minuten later gaat een auto-alarm af van een van de auto's die langs onze ramen geparkeerd staan. Is dat onze little tankie 3? Het klinkt namelijk wel zo, onlangs liet 'ie ook al van zich horen, het was precies hetzelfde 'huiltje'. Harold springt snel uit bed en doet de voordeur open, dan stopt het alarm, het was dus niet onze tankie. Pfew, gelukkig, het zal jouw auto maar wezen die iedereen wekt op dit ongelukkige tijdstip.

Vanmorgen dus 'fris en fruitig' (uit nood, dat wel) op tijd opgestaan. Onze eerste bestemming wordt Calico, een spookstadje in de buurt van Barstow. Gesticht in 1881 vanwege de zilvermijnen. Het plaatsje floreerde. Toen begin 20e eeuw de prijs van zilver enorm daalde, liep het plaatsje volledig leeg en werd het een spookstadje. Grote delen van het stadje zijn medio 20e eeuw afgebrand, maar een of andere rijke stinkerd vond het leuk om het plaatsje weer in de oude staat te herstellen.

En wat is het nu geworden... een soort van miniscule versie van Las Vegas, maar dan heul oud. Ik was niet zo onder de indruk, vond dat ze er veel te veel een kermis van

hadden gemaakt. Maar het was wel leuk om er even rond te lopen (en meer dan dat hebben we ook niet gedaan). Daarna weer snel de koele auto in, de temperatuur liep alweer op. Las Vegas, here we come!

Net na het middaguur zien we de stad die zichzelf 'The Miracle in the Desert' noemt, ofwel het wonder in de woestijn (wat wil je, er is buiten Las Vegas behoorlijk mijlenver vrijwel geen levend wezen te vinden, snelweg niet meegerekend).

We maken vandaag een belangrijke afspraak: What happens in Vegas, stays in Vegas. We zullen mogelijk dus niet alles vertellen wat we in deze stad van over de top entertainment, alcohol en casino's allemaal gaan uitvreten. Dat zou pedagogisch

onverantwoord zijn.

Zodra de stad voor ons opdoemt, komt zijne koninklijke hoogheid op de achterbank helemaal tot leven. Enthousiaste kreten, "ooh's" en "aah's", "kijk dan"! "En kijk hier!" "En daar!" We kijken inderdaad onze ogen uit. Het is net of je een volwassen pretpark binnenrijdt. Zeker tien etages hoge bilboards en led-reclames. Het lijkt overigens ook of alle beroemde wereldsterren zich hier verschanst hebben, de megagrote reclameborden van Britney Spears, Cher, Celine Dion, David Copperfield, Cirque du Soleil etc. schreeuwen ons toe om naar hun show te komen.

De temperatuur gaat hier over de 40 graden, het is hot, hot, hot. We verblijven drie nachten in het MGM. Onze kamers zijn nog niet klaar, we mogen nog niet inchecken. Dan maar even boodschappen inslaan voor een zelf gekookte maaltijd vanavond, we hebben immers een kitchenette. Daarna nog even met de auto over de strip, waar we ons blijven verbazen over de omvang van de gebouwen en hoe dicht hotels, restaurants en winkels op elkaar zitten. Elke vierkante meter is bebouwd en indien mogelijk zo hoog mogelijk de lucht in. En natuurlijk heeft Trump ook zijn eigen 'erectie' in Las Vegas gezet!

Om 15.00u mogen we dan echt naar de kamer, onze auto wordt weggezet door de valets die ons bij de ingang staan op te wachten. De koffers worden netjes (en ook nog eens samen met de boodschappen) naar de kamer gebracht. Onze 'suites' zitten op de 24e etage met uitzicht op de 'Strip' (naja, uitzicht), daar waar 24 uur per dag schreeuwende verlichting, muziek en entertainment is.

Onze kamers zijn met recht suites. Wat een grote kamers (51 vierkante meter!), een badkamer met separaat toilet waar je met gemak met tien man in kan (zou niet weten

waarom, maar voor het idee), een heel luxe gevoel. En geweldig uitzicht vanaf het balkon, zie de panoramafoto van Timon. In de verte zien we de woestijn.

We genieten eerst nog even van zelfgemaakte spaghetti. Dat moeten bereiden op een tweekitskookplaatje is op zich een hele uitdaging voor ons verwende niet-kampeerders, maar het lukt.

Vanavond laden we ons even op zodat we morgen weer fris de stad verder kunnen verkennen (of we gaan gewoon een dag aan het zwembad hangen).

Heet, heter, heetst...

Gisteren een daglichtfoto gestuurd van het uitzicht vanuit onze kamer op de 24e verdieping, vandaag een foto van hoe het er in de avond uit ziet (weer met dank aan Timon). Zo dus:

Na een goede nachtrust hebben we vandaag eerst maar eens de grootste flipperkastenverzameling ter wereld bezocht, de Pinball Hall of Fame. Zeg maar gewoon een industriehal volgepropt met flipperkasten. Hier kon Harold - de pinball wizzard - zijn hart ophalen en verhip, ze hadden er ook nog eens zijn geliefde flipperkast staan waaraan hij vroegah menig uurtje heeft gesleten. Timon liet zich wel uitdagen, dus de heren hebben voor 10 dollar bijna twee uur staan flipperen. En na een felle, ietwat verbeterde, strijd wist Harold ternauwernood Timon te verslaan. Heb die jongen toch wat van zijn vader meegekregen.

Op de terugweg hebben we het terrein van ons hotel maar eens verkend. Ik had me hierin namelijk niet echt verdiept toen ik de reis driekwart jaar geleden boekte. Het enige dat me is bijgebleven, is dat onze hotelkamers zo lekker goedkoop zijn (zeker ook in vergelijking met de rest van de hotels die we deze vakantie hebben geboekt) en de recensies over dit hotel lovend zijn.

Het complex van MGM Grand bestaat uit een (groen) hoofdgebouw van 30 verdiepingen en 3 torens van 38 verdiepingen hoog, zie foto.

Het telt ruim 6800 kamers (waarvan de duurste \$5000 per nacht, woeha! Helaas was deze bij het boeken niet meer vrij...) en is daarmee het grootste hotel in de VS en het op 3 na grootste ter wereld. De torens en het hoofdgebouw zijn met elkaar verbonden via een overdekte wandelgang. En als je van het ene uiteinde naar het andere uiteinde van het gebouwencomplex wilt lopen (onze kamer zit in toren 3, het verst van het hoofdgebouw vandaan), ben je wel even onderweg. Je vindt hier een winkelcentrum, 19 verschillende restaurants, bars en nachtclubs en allerlei entertainment. Elke toren heeft zijn eigen zwembad, daarnaast zit er nog een groot zwembadcomplex tussen de torens en het hoofdgebouw.

Hoezo, over de top? Als je wilt, kun je je hier dagenlang vermaken zonder het hotel te verlaten. Overigens is dat een best verleidelijke gedachte met de temperatuur hier (vandaag maar liefst 45,5 graden volgens de thermometer in de auto). Dit ligt echt boven het niveau die een gemiddelde (import-)Blauwvinger aankan. Ook vind je in het MGM het grootste casino in Las Vegas met meer dan 2300 gokautomaten en -tafels, ofwel bijna 16.000 vierkante meter. En elke dag bezoeken gemiddeld 70.000 mensen dit hotel/casino. Naar wat ik had begrepen, mag je onder 21 jaar niet in het casino komen, maar gisteravond had ik al een beetje verkend en zag ik dat er gewoon kinderen doorheen liepen. Vandaag kwamen we er achter dat dat ook het enige is wat kinderen hier mogen doen, lopen over het gangpad, tussen de gokmachines en -tafels door en vooral niet stilstaan. Toen we heel even stilstonden bij een pokertafel, werd Timon door een resolute medewerkster gemaand om door te lopen, terwijl ze er wel even belangrijk vond om erbij te vermelden dat ze hem wel heel 'cute' vond, maar regels zijn regels.

Beetje apart, er mag hier gewoon gerookt worden in het casino... en je merkt ook dat we dat echt niet meer gewend zijn.

Nog een leuk detail, in het hotel zit een station van de monorail die parallel loopt aan de Strip, de grote ja-het-kan-nog-gekker-straat van Las Vegas. Die gaan we mogelijk ook nog wel even proberen voordat we de stad verlaten.

Een niet zo geslaagde avond in Las Vegas

Onze happy family was gisteravond even niet zo happy...

Wat eraan vooraf ging

Timon heeft al dagen op ons ingepraat. Als je naar Vegas gaat, MOET je wel even gokken. En ik vind Gordon Ramsay wel een leuke schreeuwlelijk, ik wil zijn restaurant in Las Vegas weleens inspecteren. Daarnaast willen we vanavond in het donker de Strip van dichtbij bekijken en de fonteinenshow van het Bellagio aanschouwen. Dat betekent ook wat later eten dan we gedacht hadden, terwijl de maagjes al een beetje knorden.

De ingrediënten van het fiasco

Gokken in een casino (een x bedrag op rood bij de roulette). Winnen we, dan gaan we naar het steakhouse van Gordon Ramsay hier in Vegas. Verliezen we, dan gaan we naar een relatief goedkoop Thais restaurant, volgens Google Maps op loopafstand (hoewel wel een eindje van de Strip vandaan).

Taakverdeling

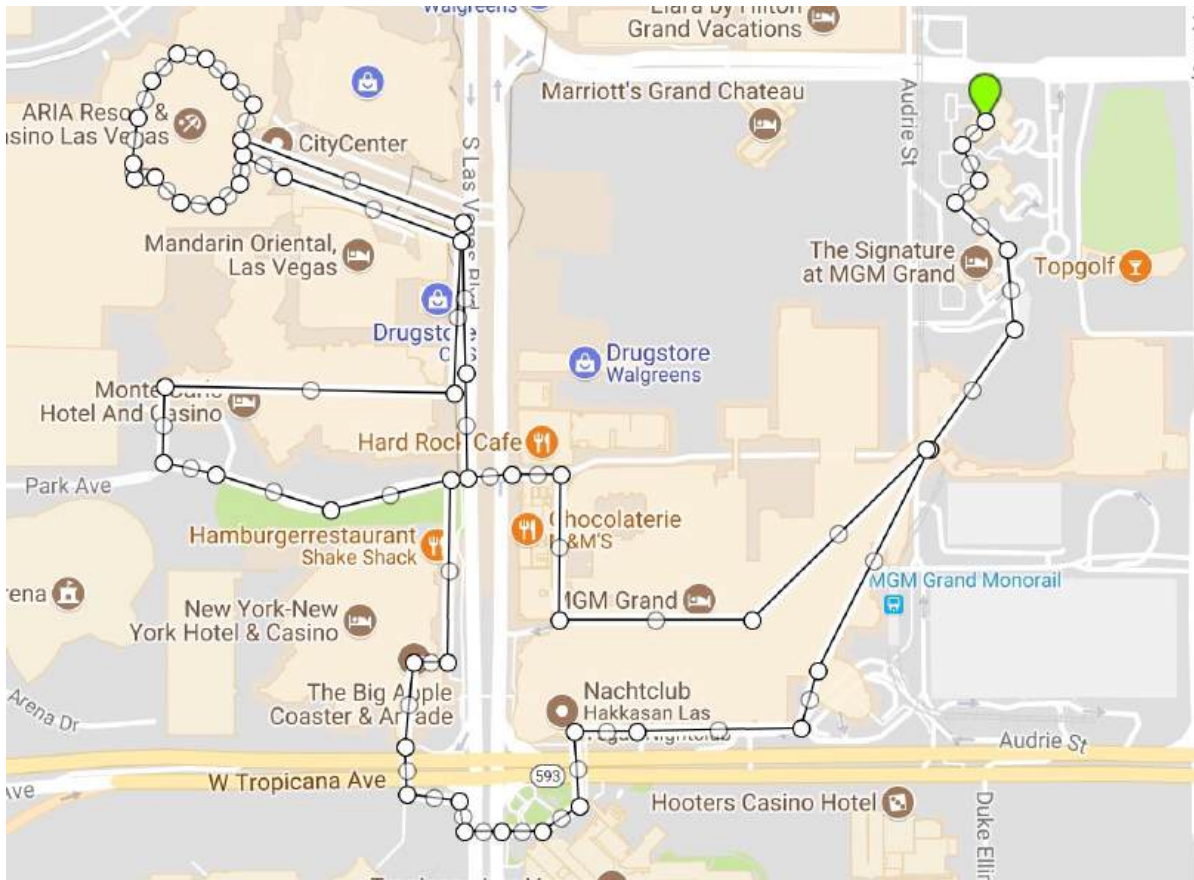
Gokker: Harold, Navigator: Renate, Morele steun: Timon.

Op weg naar het casino is Harold al wat gespannen, hij voelt zich wel verantwoordelijk voor het geld. Timon mag helaas niet bij de roulettetafel staan kijken, die mag in de lobby van het hotel op ons wachten. Ik ga met Harold mee om zeker te weten dat hij zich aan het afgesproken bedrag houdt en niet ons hele huis vergokt. Ondertussen houden Timon en ik contact via WhatsApp. Nog voordat Harold ons zuurverdiende geld inzet, appt Timon dat hij bij een prullenbak staat in de gigagrote lobby (handig, zo kunnen we hem makkelijk terugvinden, uhuh), om vervolgens te melden dat er een meisje aan komt lopen. Ach, wat leuk, onze zoon heeft sjans! Nou, nee. Volgende bericht is dat ze in de prullenbak kotst. Getver! Timon stuurt nog net geen foto, maar ik heb er zo al genoeg beeld en geluid bij. We hadden moeten weten dat dit het voorteken was, maar toch negeren we het. Timon vond dat Harold op zwart moest inzetten, maar je moet de gokker zijn gang laten gaan. Harold zet in op rood, het balletje was de afgelopen 10 keer 8 keer op zwart gevallen, slechts 2 keer op rood. Kortom, rood is nu absoluut en zonder enige twijfel de winnende kleur. De croupier draait, het balletje gaat erin en... kats maar dan ook kats zwart! Slik! Weg dineetje bij Gordon Ramsay.

Okay, incasseren! Timon ophalen uit de lobby en op naar het Thaise restaurant. In het hotel heb ik nog WiFi en kan ik snel de route naar het restaurant instellen. Eenmaal

buiten worden we toch weer verrast door de warmte, zelfs de stevige wind is loeiwarm. We zijn nog geen meter buiten de deuren en Harold vraagt of ik de route wel weet. Ik kijk hem met een 'navigeer jij of navigeer ik' (en-je-hebt-net-ook-al-mijn-rendez-vous-met-Gordon-door-de-neus-geboord) blik aan. Hij weet genoeg en durft al niets meer te zeggen. We moeten om het hotel heen en dan de Strip oversteken. Harold stelt meteen voor om alvast over te steken via een loopbrug en ik ben even van het navigatiepadje. Maar ach, die man bedoelt het goed, wil me helpen, dus ik ga erin mee. Daarna moeten we nog een keer de straat oversteken via loopbrug, daarna nog een keer.... (euh... snap je het nog?). Affijn, een kwartier later zijn we nog geen 100 meter opgeschoten. Maar we lopen wel aan de juiste kant van de Strip om daar bij een wegopbreking te komen. Zucht! We moeten dwars door een hotel om verder te kunnen. Dus hoppa, we sjokken weer dwars door zo'n loeigroot hotel, door een casino, achter elkaar aan. De stemming begint al te dalen. Na dit hotel probeert Harold het nog een keer: "Liefje, heb je hulp nodig?" Inmiddels was ik de navigatie al even volledig kwijtgeraakt op mijn scherm (prongeluk weggeswipet), maar aangezien hier alles blijkbaar bezit is van MGM kan ik zo weer (op 500 meter afstand van ons hotel) op het WiFi-netwerk aanhaken. "Jaja, komt goed", zeg ik nog. We moeten een zijweg van de Strip nemen, het restaurant is nog maar een paar honderd meter, zegt Google Maps... We lopen door, versnellen onze pas, we willen de airco in en eten! Ineens staat het restaurant veel verder weg op de kaart, gloeiende gloeiende! Niets zeggen, gewoon verder met navigeren. En dan wéér een wegopbreking. We moeten weer dwars door casino en hotel (en daarbinnen doet de navigatie het niet) en als we weer buiten staan.... staan we weer op de Strip. We zijn in totaal misschien 300 meter opgeschoten. Drie maal gloeiende! Dus het volgende straatje ingedoken, die maakt volgens de kaart een bochtje en dan zijn we er, toch? Nee hoor, doodlopende straat. Een bewaker komt ons tegemoet fietsen en merkt dat we verdwaald zijn. Hij neemt ons mee en doet een achterdeur van een hotel open, hierdoor kunnen we zo doorlopen. Wat blijkt, het restaurant zit in nog weer zo'n gloeiend groot hotel. Dus binnen weer door een casino en dolen totdat Harold zijn vertrouwen in mijn navigatiekunsten volledig kwijt is en besluit de weg te vragen (en dat is heel wat voor een verkenner, die vraagt namelijk nooit de weg). Als we na een uur eindelijk bij het restaurant aankomen, is er (uiteraard) geen tafel meer vrij, of we nog even drie kwartier willen wachten. We zijn er inmiddels zo enorm klaar mee dat we geen zin hebben in wachten, we gaan wel terug naar de Strip en pakken daar wel het eerste beste restaurant. Maar hoe komen we nu weer bij de Strip??? Dergelijke hotels zijn zo groot dat je er honderden meters omheen moet lopen en natuurlijk nemen we eerst de verkeerde richting (let wel: ik navigeerde niet

meer, niet mijn schuld!). Kortom, 1,5 uur nadat 1. Harold ons geld had vergokt op rood en we 2. we nog niets te eten hadden gevonden, was het echt niet gezellig meer. We vonden eindelijk de Strip terug en zijn een pizzarestaurant binnen gedoken. Daarna waren we er wel klaar mee voor de avond, onze voeten deden pijn. De terugweg betekende overigens ook weer de hele weg afleggen van de ene kant van ons complex naar de andere kant (en je raadt het al, weer door het casino). Ja, dan is zo'n groot hotel ineens echt niet zo leuk meer! Vanavond een nieuwe poging om de Strip te bezoeken! Zie hieronder de dwaling in kaart gebracht... 5 km gelopen voor een restaurant dat nog geen km bij ons vandaan zit...

High in the sky!

Belangrijk mijlpaaltje van onze vakantie vandaag, we gaan met de helikopter boven Grand Canyon vliegen. Eerst gaan we vanmorgen even alle zwembaden van het MGM proberen (dat wordt even doorzwemmen), daarna ons klaarmaken voor de vlucht. Rond 21.10u Nederlandse tijd (bij ons 13.10u, dus het is hier dan gewoon katsu licht) worden we opgepikt vanaf ons hotel. Niet met de kopter hè, gewoon met iets op vier of meer wielen. Zo enorm veel zin in, maar ook een beetje kriebels in de buik.

Het is tijd, na een voedzame doch zeer goedkope lunch (namelijk zelluf klaargemaakt) verzamelen we in de hal van toren twee om opgepikt te worden. We hebben geen idee waarmee, maar het blijkt al snel een klein busje te zijn. De chauffeur scheurt door de stad alsof hij een paar kilo cocaïne aan het smokkelen is en achtervolgd wordt door de pliesie. Na een ritje van ongeveer een kwartier moeten we overstappen in een grotere bus. En nu voelen we ons net een aantal illegaal-over-de-grens-overgestoken-Mexicanen die door een mensensmokkelaar verder het land in getransporteerd worden. Ook deze weet de gaspedaal goed te vinden en weigert ook pertinent de linkerbaan op de vierbaanssnelweg te verlaten. Een half uur later komen we aan op het vliegveld van Boulder City, een klein voorstadje van Las Vegas. Hier checken we in, kijken een veiligheidsvideo en moeten nog een kleine 20 minuten wachten voordat we vertrekken. En dan is het zover. Brett is onze piloot en uiteraard maakt Renate weer een aantal grapjes of hij wel een vliegbrevet heeft en zo (hij zag er ook erg jong uit). De toon is gezet. We zitten met nog 4 anderen in de helikopter (zie foto). Een vader met een dochter van 2 jaar en een stelletje uit New York.

Er is ruimte voor 4 personen achterin en 3 personen naast de piloot. Als je zekersteweten voorin wilt zitten, moet je 50 dollar per persoon meer neertellen, dat vonden we te gortig. Dit grapje is zo al duur genoeg. Maar als niemand zo gek is bij te leggen, kun je geluk hebben... En welke geluksvogel mag voorin naast de piloot? Juist, onze eigenste divo, Timon de hemelbestormer. Gordels vast, koptelefoons op en met een knallend muziekje van Creedence Clearwater Revival "It ain't me uit de speakers vliegen we de Grand Canyon tegemoet. We voelen ons net soldaten uit de Vietnamoorlog die opstijgen met de bekende Huey helikopter. Alleen deze heli is zeg maar de 2.0 versie!

We winnen snel aan hoogte en de tweejarige diva besluit, nadat ze de gezamenlijke intercom ettelijke malen had volgetoeterd met “mama, mama!” de rest van de vlucht het bekende uiltje te knappen. En dat voor een schamele 200 dollar...;-)

Maar goed, we vliegen over een bizar landschap en doen als eerste de Hoover Dam aan.

Echt supergroot en de ene na de andere superlatieven vliegen ons om de oren.

Onze piloot heeft veel en nuttige info en we kunnen alle vragen aan hem stellen.

Na ongeveer 25 minuten bereiken we de Grand Canyon. En het moet gezegd, werkelijk adembenemend mooi. Wat een natuurschoon.

We worden er stil van (en zoals jullie weten, gebeurt ons dat niet vaak). We vliegen een 20 minuten door de Grand Canyon en vliegen daarna terug (we hebben dan slechts 3% van de Grand Canyon gezien). Na nog eens 25 minuten landen we weer veilig op het vliegveldje. Prinses van 2 besluit om wakker te worden en kijkt weer lekker fris uit de oogdopjes!

Helaas is Renate, ondanks een reistabletje, toch een beetje vliegziek geworden. Gelukkig niet tot overgeven toe maar het had niet veel gescheeld. We duiken snel de hal in en checken in voor de busreis terug naar het hotel. En wie zit er achter het stuur? Jawel, de onechte Mexicaanse zoon van Jos Verstappen. Ook deze besluit continu links te rijden en scheurt met een noodvaart terug naar Las Vegas. En met recht de

onechte zoon want wat rijdt hij beroerd. Ik denk dat hij een record wil vestigen op het aantal keren gas geven en remmen binnen 1 minuut. Onderweg komen we zowaar in een fikse hoosbui met windstoten terecht, maar dat weerhoudt de chauffeur er niet van om zijn snelheid maar op enigerlei wijze aan te passen. Na wederom 40 minuten staan we moe maar voldaan voor het hotel. Vanavond nog even de Strip op, nu eindelijk de fonteinenshows van het Bellagio bekijken, een hapje eten en onze laatste Vegasnacht. Morgen vertrekken we in de ochtend richting het noorden waar het weer voor ons een beetje milder wordt, rond de 30 graden.

Je voelen als een mier....

Gisteravond hebben we dan eindelijk de Strip bezocht. Wat een drukte en veel uitgelaten mensen met flessen drank in de hand (tja, dat mag niet overal in de VS, maar hier is schijnbaar alles geoorloofd). Het toprestaurant van Gordon Ramsay zat er na onze mislukte gokpoging niet meer in, maar wel zijn Pub in het Ceasar's Hotel. Timon bestelde als voorgerecht nacho's. De portie was zo groot (zoals zo vaak hier, geen wonder dat hier zoveel obesitas heerst) dat hij bang was dat hij zijn hoofdgerecht niet meer op zou kunnen, dus Renate en ik hebben ons opgeofferd. Wat een heerlijk voorgerecht! Goed gedaan, Ramsay! Ook ik was dolenthousiast over mijn uiensoep, zelden een zo lekkere versie gehad. Renate had een garnalencocktail en die was maar zo, zo (gelukkig dat Timon de nacho's liet staan). Na dit galgenmaal in Las Vegas nog even een paar fonteinenshows bij het Bellagio meepikken. Het was inmiddels donker en dat past goed bij de show. Elk kwartier klinkt een ander lied en/of een andere spuitcompositie van een minuut of 3 tot 5. Ik was er niet weg te slaan en dankzij mijn winst met 'steen, papier, schaar', kreeg ik het voor elkaar dat we er drie kwartier hebben staan kijken naar elk kwartier een paar minuten waterfestijn.

Op de terugweg naar het hotel zagen we ook nog even de Las Vegas politie in actie. Ze hadden een groep van zeker 6 tot 8 mensen met ofwel tie ribs ofwel boeien op een trap gezet en waren aan het onderzoeken of ze te verkopen drugs bij zich hadden. Wel 4 politieauto's en een busje met zeker nog eens 10 politiemensen waren druk in de

weer om de gegevens van de verdachten te controleren en/of hen in het busje te parkeren. En op een afstandje staan wij dan met onze neus vooraan om dit schouwspel gade te slaan. Dit zien we normaliter alleen op tv...

Vandaag hebben we Las Vegas achter ons. Vanmorgen de boel weer ingepakt en ongeveer 12 flesjes lekker, heerlijk koud bronwater laten staan in de koelkast bij het weggaan. Omdat we ook wat over hebben voor de volgende bewoners van onze kamer. Niet dus, gewoon vergeten en uiteraard kwamen we daar achter toen onderweg onze eigen flesjes water leeg was ;-(

Eerste stop (nou ja stop, meer een drive-by) was op Timons verzoek nog in Las Vegas. Er is een tv-programma met de naam Pawnstars en dat is dus een winkel waar je dingen kunt kopen en kunt verkopen. De eigenaren zijn inmiddels BA'n (bekende Amerikanen) en Timon wilde de locatie van de winkel wel eens bezoeken. Zo gezegd, zo gedaan. Daarna nog een getankt waarbij Renate nog even werd lastiggevallen door 2 zwervers die harde cash wilden zien nadat ze de benzine had afgerekend. Ze dook achter mij en natuurlijk heb ik haar - ridderlijk als ik ben - verdedigd. En ach, veel moeite kostte het niet. De ene zwerver heeft nu een gebroken neus (of misschien stond 'ie al scheef), de andere mist een paar tanden (of misschien was dat al zo). Maakt niet uit, Renate vindt me weer een held en daar doe ik het voor.

Daarna snel op naar Zion National Park. Ons vierde park in deze prachtige omgeving. Dit park is mij door veel bekenden aangeraden dus daar hebben we naar geluisterd. Daarbij was het handig dat het ook op weg was naar onze volgende slaaplocatie (of zou Renate dat zo hebben geregeld?). Al met al een ritje van een kleine drie uur. Als we net de grens naar Utah zijn gepasseerd, moet er toch echt nieuw water komen, dus we zoeken een supermarkt. Terwijl we door de supermarkt struinen op zoek naar water, komen we een vrouw met (zo lijkt het) dochter en zoon tegen. Ze dragen van die typische kleren, de dames in een donkerbruine hooggesloten en lange jurk met pofmouwen, de jongen in te grote spijkerbroek en trui. De dames hebben hun haar lang en in zo'n ouderwets kapsel. Het is duidelijk, we zitten in de staat waar veel fundamentalistische aanhangers van de Latter Day Saints zitten (de groeperingen die polygamie normaal vinden en vaak in communes wonen, ook wel mormonen genoemd, hoewel niet alle mormonen hetzelfde zijn). In deze staat wordt polygamie gedoogd. Niet iedereen is zo extreem, maar 77 procent van de inwoners van Utah hangt dezelfde religie aan. Renate begint bijna te staren en is helemaal gefascineerd. Ruim na het middaguur beginnen onze magen toch wel te knorren en besluiten we te stoppen bij een restaurantje midden in de wildernis. We rijden er eerst twee keer voorbij en nadat we hebben geparkeerd (hè, lekker rustig, we zijn de enige auto op de

parkeerplaats), komen we erachter dat de toko gesloten is vanwege vakantie. Snel een plan B uit de hoge hoed getoverd en we steken schuin over naar een ander restaurant wat er uitziet als een oud fort uit het wilde westen.

We nemen alle drie een buffalo-burger en die zijn echt supergroot en heerlijk van smaak. We gaan de strijd aan met de burger en komen alledrie als winnaar uit de strijd. Daarna is de maag echt goed gevuld en vervolgen we de weg naar het park. Dit is gelukkig niet lang meer rijden en al snel vinden we een goed parkeerplekje om de auto achter te laten want in dit park mag je alleen verplaatsen met een (gratis, en dat vinden wij niet zo ervaren Hollandse hikers fijn) shuttle bus. We wandelen op ons gemak naar de bus en kunnen al snel instappen. De bus brengt ons in 40 minuten naar het einde van de canyon (Temple of Sinawava) waar een mooie trail (Riverside Walk) is.

Die wordt aangeraden op diverse websites en wie zijn wij om daaraan te twijfelen, want zoals jullie al van ons hebben geleerd, alles wat op internet staat, is waar. Vanaf het moment dat we dichterbij het park komen en ook tijdens en na de busreis worden we overweldigd door het natuurschoon. Wat een fantastisch mooi gebied is dit park.

We worden omgeven door prachtige meerkleurige hoge rotsen en we lopen langs een klaterend riviertje naar het eindpunt. De wandeling is prachtig en de rotsen en bergen voor en naast ons zijn zeer imposant. En zo moet het dus voelen als je een mier bent in de grote mensenwereld...

Renate is niet weg te slaan uit deze vallei, we moeten haar echt aan haar haren meesleuren de bus in.

Op zoek naar de hoodoo's

Gisteren aan het eind van de middag weer richting het volgende hotel. We zitten hier in een andere tijdzone (dus nu nog maar 8 uur verschil met Nederland), hoop niet dat we er last van krijgen ;o). Op de terugweg komen we gewoon nog even wat herten en steenbokjes tegen, die zich toch tot heel dichtbij laten benaderen.

Aan het begin van de avond bij weer een Bestwestern in het dorp Mount Carmel Junction ingecheckt ten oosten van Zion. Hier zitten maar liefst 2 hotels en 1 restaurant (beetje een afknapper als je net uit Las Vegas komt), maar het is wel lekker rustig. Het ruikt hier naar platteland. De kamers zijn lekker groot en netjes. De dame bij het inchecken is precies zoals je kunt verwachten in 'the backcountry' van de VS. Ze draagt de mooie naam Marissa. Mocht je verwachtingen krijgen bij deze naam, ze heeft geen bovengebit en haar pony gaat alle kanten op, behalve naar beneden. Maar dit doet niets af aan de vriendelijke service.

Vandaag staat Bryce Canyon op het programma. Aangezien we vanavond weer in hetzelfde hotel slapen, overweegt Timon sterk om niet mee te gaan. Het is dan wel zondag, maar zijn vrienden op social media ratelen onverzettelijk door, hij ratelt graag mee. Anderzijds... in Bryce Canyon is een waarschuwing afgegeven voor beren. Timon hoopt nog steeds een pandabeer tegen te komen hier (wij vinden het pedagogisch nog net verantwoord dat we hem in die waan laten), maar een 'gewone' beer vindt hij ook wel interessant. Omdat we vandaag niet zo vroeg vertrekken, besluit Timon alsnog mee te gaan (en dat vinden wij oudjes alleen maar leuk!). De weersvoorspellingen voor vandaag zijn grillig, we kunnen nog wel eens een buitje of twee meepakken. Gelukkig is het maar een uurtje rijden voordat we aankomen in Bryce Canyon. De temperatuur is hier aangenaam, midden 20 graden. We pakken bij de ingang van het park de shuttle bus en worden diep in de Canyon gechauffeerd (zo diep als kan met de shuttle bus, slechts 20 minuten rijden). Onderweg waarschuwt de chauffeur ons voor slecht weer vandaag, gisteren hadden ze zelfs hagel gehad. Volgens hem was er maar liefst 5 cm

gevallen! We stappen uit bij het meest zuidelijke uitzichtpunt... Wat een overweldigende rotspartijen! Timon zet zijn panoramaskills weer in en zie hier, weer een prachtfoto! Maar weet dat je gewoon links, voor en rechts wordt omgeven door deze rotspartijen, zo indrukwekkend!

Daarna pakken we de bus weer naar de volgende twee haltes om daar even uit te stappen en te genieten van het uitzicht en om foto's te maken. Daar zien we de eerste hoodoo's. Wat zijn hoodoo's? Dat zijn smalle rotspilaren die er volgens ons een beetje uitzien als op elkaar gestapelde stenen. Hier nog zo'n mooie panorama van Timons hand:

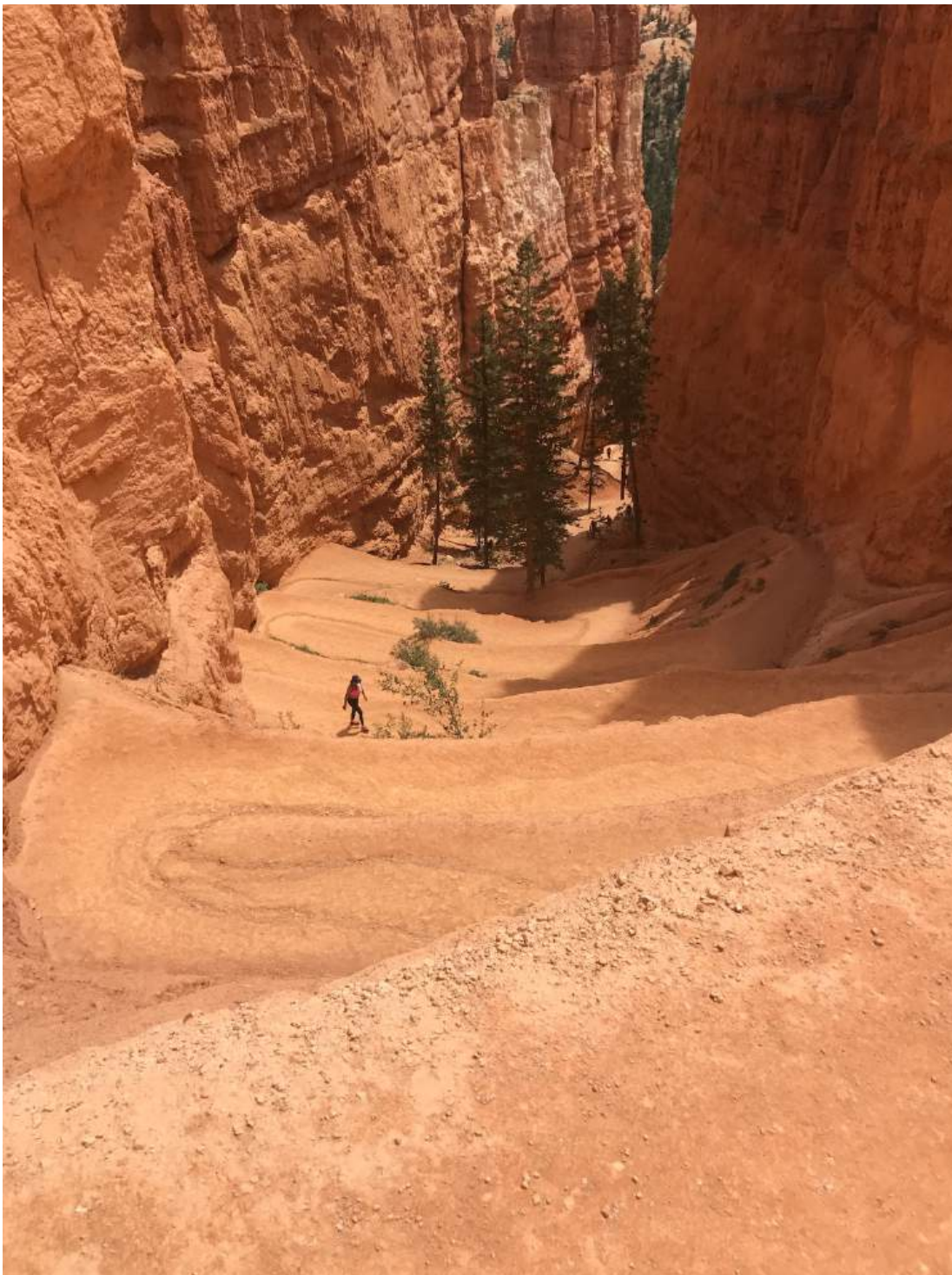

Bij de tweede halte maken we ook een rondwandeling, genaamd Navajo Loop. Nog geen 2,2 kilometer lang, ap-pel-tje-ei-tje voor ons! Misschien zelfs nog even wat uitbreiden met een andere aansluitende wandeling? Dat zien we nog wel. We beginnen vol goede moed en komen de door ons benoemde 'opper hoodoo' tegen. Hier

in het park noemen ze hem Thor's Hammer (let ff op de dreigende lucht op de achtergrond).

Daarna gaat het snel steil naar beneden. Lang verhaal, kort verhaal, op een stukkie van nog geen 500 meter moeten we maar liefst 167 meter dalen! Ook al zijn we met de benenwagen, zelfs wij moeten nu haarspeldbochten gaan lopen. Maar wat mooi!!!

En je raadt het al, die 167 meter moeten we ook weer omhoog. En ik moest al na 300 meter plassen, nou is het hier druk genoeg dat je niet zomaar even in een hoekje kunt gaan zitten voor een plasje (afgezien van de vraag of het wel mag/kies is), dus doorbijten. Als we beneden de grote bocht omgaan zien we voor ons het pad opdoemen om weer omhoog te komen (zucht), daarboven een dreigende lucht. De wind trekt aan en we weten, zodra de wind gaat liggen, komt de regen (of hagel) met bakken naar beneden. We zetten nog een tandje bij.

Maar terwijl we onze weg naar boven ploeteren, trekken de donkere wolken toch over. We blijven verschoond van een nat pak. We pakken de bus naar de volgende halte. Onderweg waarschuwt de buschauffeur dat het binnen de kortste keren toch echt gaat donderen en plenzen. We kiezen eieren voor ons geld en besluiten terug te gaan naar de auto, een mooie ervaring rijker (en morgen spierpijn in de kuit, gok ik).

Oorlog in de kamer!

Na terugkomst vanuit Bryce Canyon hebben Renate en ik even lekker gepoedeld in het zwembad. Even lekker afkoelen in het frisse water en drogen in de warme zon. De temperatuur is prima. Timon is druk bezig de 'wereld te redden' in een van zijn spelletjes (en die van mij). Die heeft even geen tijd om te zwemmen, druk, druk.

Als het etenstijd is, besluiten we dat we toch maar voor dat ene restaurant in ons dorp gaan. En dat valt positief uit. De prijzen zijn prima en de maaltijd is heerlijk. Renate bestelt een zoet wit wijntje en slobbert het eerste glas in no-time naar binnen (hiermee is ze het overigens zelf niet eens). Daarna nog een tweede glaasje erachter aan en de alcohol doet zijn werk. Renate, geoefend drinker als ze is (niet dus!), is nog gezelliger dan normaal. Timon en ik moeten een beetje om haar lachen en genieten van de extra gezelligheid.

Na het eten kunnen Timon en ik de flipperkast in het hotel niet ongebruikt voorbijlopen, dus er volgt een strijd tussen twee generaties, die ik uiteraard win.

Renate gaat in 'beschonken' toestand ondertussen vast naar de kamer, 'iets nuttigs' doen (uhuh!). Daarna zoeken we onze kamer op waar Renate inmiddels weer redelijk is bijgetrokken en we kijken een film op de laptop (Miss Sloane, echt een aanrader!).

Maar zodra we willen gaan slapen, merken we opeens dat we een aantal ongenode gasten hebben in onze slaapkamer, een heel groot aantal! Het krioelt hier opeens van de mieren! Die kleine zwarte, iedereen wel bekend. Alarmfase 1 treedt in, ik stel een oorlogsplan op, voer via satelliettelefoon de nodige strategieberesprekingen met generaals, verzamel de troepen en we gaan gezamenlijk de vijand te lijf. Het wordt een enorme slijtageslag, maar uiteindelijk winnen we! Hoewel, als we daarna in bed gaan liggen, komen we nog een laatste mierenstrijder tegen die in zijn eentje alsnog probeert de einduitslag van deze oorlog te beïnvloeden. Ook deze delft het onderspit. Gelukkig slapen we er niet minder goed om en vanmorgen was er geen mier meer te bekennen. Wie is hier de baas??

Bij het uitchecken maakt Renate nog even melding bij de vriendelijke Marissa over onze veldslag en vraagt grappend of we mogelijk een beschermde diersoort hebben vermoord. Marissa stelt vragen over grootte, kleur, denkt dan even na en zegt: "Nee, denk het haast niet." Renate begint te lachen omdat ze de opmerking wel grappig vindt, maar Marissa meent het serieus! Okay dan maar weer!

Criminaliteit in Glen Canyon

Ooooh, wat hebben we weer een mooie dag vandaag. Strak blauwe lucht en ons reisdoel is Glen Canyon, een uitgestrekt gebied rondom Lake Powell in het topje van Arizona. Tot nu toe zat alleen Harold achter het stuur van Little Tankie 3, maar de weg was zo saai (en eenvoudig), dat ik wel even in 'die automaat' wilde rijden. Harold deed even een tukje op de achterbank. Na anderhalf uur waren we al bij de bestemming, maar ik reed ons eindpunt voorbij (omdat het niet duidelijk stond aangegeven, hoah!). Dan maar even keren. Natuurlijk denk ik er op dat moment even niet bij na dat ik in een automaat rijd, dus ik denk met mijn linkervoet op de koppeling te trappen... niet dus. Timon zat zat bijkans met zijn bijtspijkers in het dashboard, Harold was meteen goed wakker :o). En ik was meteen klaar met rijden in een automaat in het buitenland. Onze eerste stop is de Glen Canyon Dam. Niet zo gigagroot als de Hoover Dam, maar zeker indrukwekkend.

Aan de ene zijde van deze dam zie je de Colorado River:

En aan de andere zijde Lake Powell, een gewoon adembenemend mooi uitzicht! Op de foto zie je rechts nog net de dam.

Daarna naar Horseshoe Bend, een paar mijl verderop. Een mooi stukje waar de Colorado River heel sierlijk om een rots meandert en er een hoefijzervorm is ontstaan. Eerst maar eens de auto zien te parkeren, we moeten zo te zien een eindje tegen de heuvel op lopen en het ziet er druk uit. Langs de weg staat een lange rij auto's achter een wegafzetting. Terwijl we het zien, weten we het heus wel, die mogen daar vast niet staan. Maar als hullie het doen, mogen wij het vast ook wel. Harold vindt een gaatje en parkeert Little Tankie 3 ertussen. Timon heeft geen zin om mee te gaan, die houdt liever Little Tankie 3 in de brandende zon gezelschap. Het stukje naar het uitzichtpunt op de heuvel lijkt een meter of 300, dat lukt ons wel op slipperties... door het mulle zand. Na 100 meter hebben we al spijt. Maar ach, wij zijn bikkels. Eenmaal bovenop de heuvel wacht ons een spectaculair vergezicht... denken we. Neej hoor, we zijn nog niet eens op de helft. We moeten in totaal 1 kilometer door mul zand hobbelen om dan toch echt beloond te worden met een spectaculair uitzicht.

Wat ons opvalt (en dat merken we al sinds het begin van onze vakantie), is dat Nederland en Japan goed vertegenwoordigd zijn onder de toeristen. Misschien nog wat verdwaalde Fransen en Amerikanen/Engelsen. Een groot deel van (Noord-) Nederland (met dat lekkere zware accent) lijkt uitgerukt naar hierzo. En de Japanners... als je ze er niet uitpikt vanwege hun gezicht, dan vallen ze wel op omdat ze met 36 graden in de volle zon een regenjasje en/of paraplu bij zich hebben. En dat ze heel ver gaan voor een mooie foto. Balancerend op het uiterste randje van de rots, 300 meter of meer boven de afgrond, terwijl de wind af en toe zo sterk aantrekt dat het waaien van zandkorrels tegen je lichaam gewoon pijn doet. Levensgevaarlijk! We genieten van het uitzicht, maken een paar foto's en video's en Harold toont zich heldhaftig om naar een nog hoger uitzichtpunt te klauteren zodat hij vanaf daar nog mooiere foto's kan maken.

Maar heel lang volhouden doen we het daar niet. We wandelen in de volle zon, rond het middaguur, dus het is hot hot hot. En ons water is ook op. Zodra we halverwege zijn, worden we gebeld door Timon. De politie staat bij onze auto en de agent heeft hem gemaand Little Tankie 3 te verplaatsen naar de parkeerplaats. Hoezo, je bent al 16 en hebt nog geen rijbewijs? (voor de mogelijke nietweters, hier in de States mag je met 16 jaar al je rijbewijs halen en rijden zonder begeleiding. En een vuurwapen bezitten mag ook gewoon als kind. En ik herhaal het nog maar een keer, een fiets huren onder de 18 zit er niet in hoor! Je zou eens iemand kunnen doodfietsen!) Timon was behoorlijk onder de indruk van de agenten en ze dreigden ook nog eens met een bekeuring. Of we even als de wiedeweerga terug willen komen naar de auto, anders verdwijnt hij (en mogelijk wij) in het gevang. We zetten nog een tandje bij en snellen naar de auto. Daar staan een mannelijke en vrouwelijke ordehandhaver ons al op te wachten. We putten ons uit in verontschuldigen: nee, we wisten niet dat je daar niet mocht parkeren! Wegafzettingen? Nee, die hebben we niet gezien. Goh, wat vervelend, sorry, sorry, we zullen het nooit weer doen. Er verschijnen nog net geen aureooltjes boven ons hoofd. De agent lijkt ons te geloven (of hij doorziet ons en heeft geen zin nog langer naar die smoezen te luisteren) en we mogen gaan.

Doorhetoogvandenaald.nl ;o)

Grand finale bij Grand Canyon

Vandaag bezoeken we het laatste nationale park deze vakantie. Maar voor mij (Renate) wel het belangrijkste park op mijn bucketlist voor deze vakantie. We staan vroeg op en zitten om 8.30u in de auto op weg naar onze bestemming. Onderweg weer weidse uitzichten en af en toe zoeven we langs 'verkoopstandjes' van Indianen waar ze sieraden en andere zaken verkopen. Niet aan ons besteed dus we zoeven door. Onderweg komen we meerdere grote billboards tegen waarbij mensen worden opgeroepen om te helpen zelfmoord tegen te gaan. Niet onaardig bedoeld, maar we komen soms echt kilometers ver slechts een of twee huizen tegen, volledig verstoken van contact met de buitenwereld behalve via televisie of internet (als ze dat hebben) dus wij snappen eventuele neigingen om er een einde aan te maken volkomen.

Tenminste, we krijgen zelf mogelijk die neiging als we hier moesten wonen. Als we ongeveer twee uur later aankomen aan de oostelijke ingang van het park vertelt de parkwachter ons al dat we vandaag niet de enige Nederlanders zullen zijn en dat het druk wordt. Het weer is nu nog bewolkt. Ik heb een heel plan uitgezet van alle uitzichtpunten die het mooist zijn. Het park is groot, er zijn drie verschillende shuttle buslijnen, dus ik had van te voren al wat gepuzzeld waar we wel of niet zelf met de auto naar toe kunnen en waar we met de shuttle naar toe kunnen. Het moet gezegd en dat geldt voor alle parken waar we tot nu toe zijn geweest, die Amerikanen hebben het goed geregeld hier. De parken worden prachtig onderhouden, het personeel is echt heel betrokken en toegewijd. Je betaalt ook een aardige duit. Bij de meeste parken betaal je 25 tot 30 dollar om naar binnen te mogen, maar met een jaarpas van 80 dollar koop je alles in een keer af. Je krijgt dan ook gratis vervoer, voldoende toiletten en er zijn verschillende punten waar je je waterflesje kunt bijvullen. En water heb je nodig hier! Vandaag is het midden 20 graden met een heerlijk briesje, je hoort ons niet klagen.

Bij de eerste stop moet ik meteen al enorm plassen en ik loop naar het toilet. Daar hoor ik een vrouw schreeuwen en aan de deur rammelen. Ze spreekt een Aziatische taal en is in paniek. Ik probeer haar te helpen, maar ze verstaat er geen drol van, dus ik roep de park ranger die verderop mensen iets staat te vertellen, hij hoort me niet, maar intussen zijn er een paar andere toeristen gekomen die zich er wel even tegenaan bemoeien. Dan kan ik wel gaan plassen anders doe ik het in mijn broek. Timon is er inmiddels bij komen staan en doet een duit in het zakje. 'Madam, you are not going to die today' (kortom, mevrouw, u gaat niet dood vandaag), roept hij haar toe. En dankjewel hè? Even later lukt het de stoere mannen om de deur open te

krijgen. Inmiddels ben ik klaar met plassen en als ik buiten kom, staat er een oud vrouwtje op me te wachten om me te bedanken voor mijn hulp, agossie!

We besluiten door te rijden naar het meest westelijke deel van het park om daar de shuttle te pakken naar drie uitzichtpunten die we graag willen bezoeken. We parkeren de auto en moeten een paar minuten lopen naar de halte. Er staat al een flinke rij, maar we wachten geduldig. Na een minuut of 10 besluit Timon dat hij het toch koud heeft (en dat is het helemaal niet) en dat hij zijn jas wil ophalen. Harold en ik zuchten, had je dat niet eerder kunnen bedenken, pannenkoek! Nou, hup, opschieten dan, de bus komt er vast zo aan. Timon sprint weg. En ja hoor, hij is nog maar net weg of de bus komt eraan. En ja, er is nog ruimte voor ons in de bus. Ik vraag de chauffeuse hoe lang ze daar nog wacht. 1 minuut nog. Tsja, dat gaan we niet redden, dus we stappen weer uit. En net op het moment dat de bus weggrijdt, zien we Timon weer komen aanlopen. Gelukkig kwam de volgende bus na ongeveer 10 minuten en konden we als eerste instappen. Hij heeft de jas overigens een half uur gedragen, daarna de hele dag niet meer aan gehad. Grrrr!

We stappen bij het eerste punt uit (Maricopa Point) en nadat we daar eerst ons verbaasd hebben, ons een heel heel heel klein onderdeel van het heelal voelen en geprobeerd hebben om de beelden vast te leggen (maar dat gaat helemaal niet, het is zo enorm groot, dat kun je niet beschrijven), lopen we door naar Powell Point en Hopi Point. Ook daar weer prachtige vergezichten. Onvoorstelbaar mooi en onvoorstelbaar groot.

We pakken de bus terug en gaan even lunchen bij de Angel Bright Lodge in het midden van het park. Ik heb zin in tonic, dus ik vraag of ze tonic hebben. Ja, dat hebben ze wel. Het duurt even, maar dan krijg ik een schattig glaasje vol met twee rietjes, ijsklontjes en een limoentje erin. Ik heb dorst, dus ik neem een flinke slok, is het Gin-Tonic!! Euh... het is 13.00u, enne, ik zou dit drankje normaal ook niet bestellen, dus dan hoef ik het nu ook niet. Ik wenk de serveerster en vertel dat ik Tonic heb besteld, niet Gin-Tonic. Ze blijft erbij dat ik het wel heb besteld, maar wil wel een nieuwe tonic voor me halen. Fijn. Even later komt ze met een flesje en een glas. In het flesje zit de Amerikaanse versie van Spa Rood, zucht. Laat maar, ik zeg er niets van en drink het gewoon op. Na onze voedzame lunch beginnen we aan het tweede deel van ons bezoek aan het park. Timon sjokt gedwee mee. Na gisteren blijft hij liever niet meer alleen achter in de auto natuurlijk ;o).

We gaan nu het oostelijke deel van het park bezoeken, deels met shuttle, deels met eigen auto, is de bedoeling. Het is inderdaad druk in het park, maar het lukt Harold steeds weer om snel een plekje te vinden, zowel bij Yavapai Point als bij Mather point. De vergezichten zijn ook hier weer prachtig en ook het 1,5 km diepe dal waardoor de Colorado River stroomt. Niet uit te leggen in woorden en niet vast te leggen op beeld. Het laatste punt moet het mooiste uitzicht bieden, Yaki Point. Hier kom je echter alleen met de shuttle of de benenwagen. Op de kaart lijkt het allemaal niet zo ver weg, dus we besluiten om het lopend te proberen. Het lukt niet helemaal zoals we gedacht hadden, maar het lukt. We gaan deels met bus deels met de benenwagen naar het laatste en mooiste punt om de Grand Canyon te aanschouwen. Zo mooi dat het me emotioneel maakt.

Daarna is het afscheid nemen van het wat mij betreft inderdaad het mooiste park van deze reis. Op naar het volgende hotel, nog zo'n 120 km van ons vandaan en dicht bij het vliegveld van Flagstaff. Morgen vliegen we via Phoenix naar San Diego, we slaan nog een goeie 800 km aan grotendeels woestijngebieden over.

Nieuwe liefde in San Diego

Vandaag ben ik in mijn eentje heeeeeeel op tijd opgestaan. Niet geheel vrijwillig.

Volgens Harold stonk de hotelkamer enorm naar knoflook en dat zou mijn schuld zijn. Lekker dan. Hij heeft wel gelijk hoor, ik ben al sinds 02.30u wakker en normaliter slaap ik heel slecht als ik (te veel) knoflook heb gegeten. De boosdoener is een heel smaakvolle pizza die we gisteravond hebben gegeten, dus eigenlijk kan ik er niets aan doen. En zoals een goede echtgenote betaamt, laat ik hem in het ongewisse, ik ga echt niet toegeven dat 'ie gelijk heeft!

Vandaag overbruggen we 800 km met twee vluchten. De eerste brengt ons naar Phoenix, daarna vliegen we door naar San Diego.

Vandaag moeten we de huurauto leegmaken (we hebben er een zootje van gemaakt in de afgelopen twee weken) en de koffers herinrichten. Harold's jachtgeweer moet in de grote koffer. We zijn mooi op tijd voor het ontbijt en kunnen dus ook op tijd vertrekken. Het vliegveld is een kwartier rijden. Daar moeten we eerst de huurauto inleveren en melding maken van de schade. Het verloopt vlotjes, de medewerker van Hertz is niet onder de indruk van de schade. Beter gezegd, het laat hem koud.

Het vliegveld is heul klein. Zo klein, dat vrijwel alles handmatig gebeurt. Alleen de röntgenapparaten hebben een lopende band. Bij de incheckbalie moeten we zelf onze koffers naar het röntgenapparaat brengen. Er zijn vandaag vanaf deze locatie in totaal maar liefst twee vluchten (jaja), beide naar Phoenix.

Bij de security control staan maar liefst 7 medewerkers handenwrijvend klaar, ze hebben er zin in. En dat, terwijl ze in anderhalf uur tijd maximaal 72 mensen en hun bagage moeten controleren. En als je een dergelijke overcapaciteit hebt... Zo'n beetje een op de twee tassen/koffers wordt eruit gepikt en nader onderzocht, er worden monsters genomen van schoenen. Ook een van onze koffers wordt er tussenuit gepikt. En na uiterst grondige controle van een pakje zakdoekjes mag de koffer weer mee. Pfew! Er wordt volop gefouilleerd en op één vrouw leven ze zich helemaal uit. Ze wordt eerst uit-ge-breid gefouilleerd. Van elk item dat ze bij zich heeft, wordt een monster genomen om te controleren op verboden middelen. Uiteindelijk lijkt het of het personeel wat heeft gevonden en verdwijnen ze samen met de vrouw in een kamertje. Bij een andere vrouw wordt de koffer zo overhoop gehaald dat er na de controle iemand bovenop de koffer moet gaan liggen om deze weer dicht te krijgen. Ze is zichtbaar geïrriteerd. We zitten erbij en kijken ernaar. Zelfs de bagage van de piloot moet nader worden onderzocht. Nou, dat geeft vertrouwen :(. Want ervaren reizigers als we inmiddels zijn, weten we maar al te goed dat je de piloot altijd te vriend moet

houden en zeker niet chagrijnig moet maken. Maar ook daarvan trekken ze zich dus niets aan bij de controle.

De vlucht naar Phoenix verloopt heel voorspoedig. Daar moeten we 3 uur wachten op de volgende vlucht naar San Diego. Maar ook dat gaat zonder problemen. Om 15.10u lokale tijd staan we in San Diego zoals gepland te wachten bij de bagageband om onze koffers op te halen. Daarna met de shuttle naar de autoverhuur. We worden weer allervriendelijkst geholpen en onze nieuwe tijdelijke vierwielige vriend staat al voor ons klaar. We lopen de hoek om naar de garage en daar staat ie dan hoor! De onderkaken van Harold en Timon raken nog net de grond niet. Daar staat een zwarte, bijna maagdelijke (want nog geen 12.000 km gereden) Dodge Durango ons op te wachten. Wat een joekel van een auto! En dat is eigenlijk ook het enige dat ik ervan vind.

Harold en Timon raken onderweg naar het hotel niet uitgepraat over alle mogelijkheden die deze auto biedt. Leren bekleding en stoelen die je elektrisch in allerlei standen/hoogtes kunt zetten. Ook de stoelen op de achterbank kunnen individueel worden ingesteld en hebben hun eigen stoelverwarming... nou is dat allemaal kats niet nodig, maar Timon en Harold blijven er zich er maar over vergapen. Timon: "Gaat deze auto nou Little Tankie 4 heten, pap?" Harold kijkt hem ontzet aan: "Tuulknier, deze noemen we Tank!"

Een bijzonder hotel

We zitten nu in het Lafayette Hotel, Swim Club & Bungalows. Wat een mondvul. Bij het zoeken naar hotels kwam ik deze tegen, leek me wel wat. We hebben een kneuterige 'bungalow' met twee slaapkamers middenin San Diego. Een heel stijlvol hotel (dus saai en oud volgens Timon) dat in 1946 is gebouwd in koloniale stijl. In de glorie dagen DE locatie voor tout-beroemd internationale ster. Van Audrey Hepburn, Clark Gable tot die ene vent die Tarzan heeft gespeeld. Johnny Weismuller, ja, die. Die heeft zelfs het zwembad gearchitecteerd. Knap hoor, die rechthoek!

Okay, okay. Het is oud, maar het ziet er sfeervol uit.

Zelfs Laurel & Hardy zijn hier geweest. Dat moet dan na hun geslachtsoperatie zijn

geweest, zie foto.

Gehorig? Het is het net of je buren door je eigen bungalow lopen of tegen jou praten. Dus gehorig is niet de juiste term. Onze buren zijn Nederlanders en als we willen, kunnen we de hele tijd weten we waar ze het over hebben. Gaan we niet doen. Ze doen hun best om ons niet te storen, we hebben er goed om geslapen gisteravond. En wij gedragen ons dan ook maar. Geen tikkertjes, kussengevechten of verstoppertje... zucht! Het zitvlak van de bank in de keuken is overtrokken met plastic, leuke touch... :o(.

Op dit moment zitten Timon en ik heerlijk te loungen in de hotel lobby. Hoofdrede is de instabiele WiFi in de bungalow en de was die moet worden gedaan, maar we maken er het beste van. Harold is op pad met zijn nieuwe liefde, of hij nog terugkomt, is maar de vraag. Hij zei tenminste dat hij naar de USS Midway is, een groot vliegdekschip dat hier ter bezichtiging in de haven ligt. Niet aan Timon en mij besteed, dus voor hem de ultieme smoes om er eventjes alleen tussenuit te piepen. En mij met de was te laten zitten, ach, zucht, en steun! Ondertussen eet ik een heerlijk bosvruchtentaartje met een kopje thee (in mijn geval gewoon alleen gekookt water zonder zakkie).

Vanmiddag staat SeaWorld op het program en het verkennen van San Diego, als Harold nog terugkomt tenminste...

Orka's, dolfijnen en veul water...

Ik ben aan het begin van de middag toch maar teruggekomen na mijn uitstapje naar de USS Midway. Dit vliegdekschip, de eerste in zijn klasse, is in 1946 te water gelaten en in 1992 uit actieve dienst genomen nadat het nog even gefungeerd had als het vlaggenschip tijdens de eerste Golfoorlog tegen Saddam je-weet-wel-wie-ik-bedoel. Het schip is genoemd naar een grote zeeslag in 1942 om een ieniemienie-eilandje in de Stille Oceaan, (en je raadt het al) Midway geheten. Dit eilandje lag precies halverwege Amerika en Japan en was dus van groot strategisch belang. In de 19e eeuw was dit eilandje in de kraag gevat door de Amerikanskies en dat vonden de Japanozen niet zo heel erg tof. Nadat Pearl Harbor was gebombardeerd door de Hara-kiri's leek de Amerikaanse vloot zo verzwakt, dat het inpikken van Midway iesiepiesie was en als mooie springplank kon dienen naar de westkust van Amerika.

Beide landen stoomden met schepen op naar Midway (waar natuurlijk al een Amerikaanse basis gevestigd was). De verhouding in het totaal aantal schepen en vliegtuigen was 2:1 in het nadeel van de Amerikanen. Door een foute inschatting van de Japanners lukt het de Amerikanen (3 vliegdekschepen hadden) om binnen 6 luttele minuutjes maar liefst 3 van de 4 vliegdekschepen van de Japanners tot zinken te brengen. Dit deed de Japanners met de staart tussen de benen de aftocht inzetten.

Ik heb wel 3 uur rondgelopen op het schip. En ik moet zeggen, zeer indrukwekkend allemaal: de omvang (330 meter lang), de uitgestalde vliegtuigen, het aantal bemanningsleden (maar liefst 4500 man aan boord). Mooie straaljager aan boord en die op dit moment ook op de huidige vliegdekschepen staan (Amerika heeft 11 nucleair aangedreven vliegdekschepen) is de F 18 Hornet (zie foto).

Interessant om te zien was dat tegenover de USS Midway op dit moment de USS Carl Vinson aan de kade ligt. Een van die nucleair aangedreven vliegdekschepen en tot voor zeer kort op de nominatie om richting Noord-Korea op te stomen. Oud en nieuw dus bij elkaar.

Nadat ik een laatste tourtje over de brug van het schip (daar waar wordt gestuurd en waar de commandant zit) snel weer terug in mijn asociale P.C.Hoofttrekker om terug te rijden naar het hotel. Man, man, wat rijdt die waggie lekker. Deinend op een knalharde rapsong dans ik terug naar het hotel waar Renate en Timon al in de startblokken staan om naar Sea World te gaan. Volgens velen ook een 'must-see' in San Diego.

Renate had de bammetjes al voor mij gesmeerd (lief hè?) dus we konden gelijk op pad. Timon voorin en die stortte zich gelijk op de muziekinstallatie in de auto. Timon diedjeet er wat af en zorgt ervoor dat we in een goede 'flow' aankomen bij Sea World. Wat een parkeerplaats en wat staat die vol (denken we). Echter eenmaal binnen blijkt het met de drukte enorm mee te vallen. We bekijken eerst een Arctische tocht (inclusief een ik-zal-ervoor-zorgen-dat-je-lunch-een-retourticket-krijgt-simulatie in een helikopter, Renate gaat bij voorbaat al groen zien). We zien daarna live pinguïns, walrussen en prachtige witte beluga walvissen. Daarna door naar de eerste van de twee shows die we willen bezoeken. De dolfinenshow. Al zolang ik Renate ken, is dit een van haar favoriete dieren. En het moet gezegd, dat hebben de Amerikanen mooi aangepakt. Een show die er zeer gelikt uit ziet met als hilarische hoogtepunten het volledig nat worden van de toeschouwers op de eerste tien rijen (waarvoor uitdrukkelijk en herhaaldelijk gewaarschuwd was en waar wij dus niet zaten) door zwiepende staarten van dolfinen. En niet een klein beetje nat hoor. En ook niet één keer. De mensen waar doorweekter dan doorweekt.

Ook mooi waren de grotere broers van de dolfijnen, helemaal zwart met stompe neus en waarvan we alledrie de naam niet meer weten. Indrukwekkend.

Na de dolfijnenshow sjokken we met de menigte het stadion uit en Renate is plots in de stress. Ze is haar telefoon kwijt. Ze graait in haar polstasje en vindt de telefoon niet. Ze vraagt ons of we weten waar haar telefoon is. Paniek alom! Timon kijkt haar lachend aan en dat is voor haar voldoende reden om hem te beschuldigen dat hij hem gepakt heeft. Als hij zegt dat hij de telefoon echt niet heeft, wil ze de sprint inzetten terug het stadion in. Totdat Timon en ik gierend van de lach Renate wijzen op het feit dat ze de telefoon al die tijd gewoon in haar hand had. Ja, ja, San Diego-zuurstof maakt meer kapot dan je lief is... Zie hieronder het bewijs.

We bezoeken nog een aantal aquariums om de tijd te overbruggen naar de KLAPPER-VAN-DE-WEEK, de Orka-show. Maar we hebben nog wat tijd over en besluiten nog even snel (nou ja, snel, wachttijd van 30 minuten die 40 minuten bleek te duren) in een zeg maar grote rubberband te gaan zitten met een Japans gezin en ons in een wildwaterbaan te begeven. En ja, hoor daar is de waarschuwing weer, je hebt 50% kans om 100% nat te worden. Tuurlijk, denken we, een paar druppeltjes kunnen ons niet deren en zeker niet met het prachtige weer wat we hebben. Lekker belangrijk, die waarschuwing. 'Vooruit met de spreekwoordelijke geit' en daar gaan we! En het klopt, we worden wat nat, ongeveer per persoon 1 druppel ter grootte van ongeveer twee complete emmers water! Druipend van het water en met klotsende schoenen snellen we als drie verzopen katten naar het laatste hoogtepunt van ons bezoekje, de Orka-show. Zeg maar een dolfijnenshow maar dan met Orka's. En tsjonge, jonge wat een joekeloekessen zijn dat zeg. Echt indrukwekkend. En ze zijn echt goed getraind.

Mooi in de show is het moment waarbij twee kinderen van een jaar of 11, 12 vrijwillig (ja echt vrijwillig) plaatsnemen op een bankje langs het bassin en een Orka zoveel golfslag veroorzaakt dat de twee kiddies nagenoeg van het bankje afgespoeld worden. Wij bekijken dit alles met veel genoeg van onze droge plekken (naja droog, we zijn nog steeds zeiknat) en besluiten dat het mooi is geweest voor vandaag. Another day in paradise eindigt zo en we cruisen terug naar ons hotel/appartement om een eigen

gemaakte spaghetti-achtige maaltijd in elkaar te fröbelen. En deze eten we nagenietend van deze mooie dag met smaak op. Morgenochtend gaan we deze stad samen met mijn nieuwe liefde verlaten (en Renate mag ook mee). Op naar Los Angeles, voor onze laatste 3 nachten in de Verenigde Staten.

Laatste halte: LA

Vandaag gaan we naar onze laatste reisbestemming van onze drie weken in de VS: Los Angeles. Het was een lange dag in de auto. We begonnen met een rondritje door San Diego, de 59 Mile Scenic View Drive noemen ze dat hier. Nouwww, dat was niet zo'n heel groot succes. Je moet namelijk de aanwijzingen op papier én de borden langs de weg volgen. En laten wij nou net niet de volledige 59 mijl willen afleggen omdat we bepaalde zaken al hebben gezien... én het leek erop dat er onderweg een aantal bordjes ontbraken, we kwamen dus enorm aan het dwalen. Maar we hebben nog wel even mooie delen van San Diego meegepikt. Zoals de haven, de skyline,

de financiële wijk, het 'louche' district (met goktenten en stripclubs) Gaslamp Quarter en de rotsachtige kust bij Ocean Beach.

Op een gegeven moment hebben we de rondrit maar opgegeven, we moesten immers ook nog de trip naar Los Angeles maken. Rond het middaguur hebben we nog **snel** (want parkeren is hier gewoon 10 dollar per uur, woeha) even de lunch meegepikt in San Diego, vlakbij het zandstrand. Daar hebben ze nog van die leuke 'Baywatch' strandwachtershuisjes!

Daarna laten we San Diego achter ons en gaan we op weg naar Los Angeles. Een rit van nog geen 200 kilometer, dus gaan met die banana! We vertrokken net iets voor 14.00u, maar wat was het druk onderweg! Het was vrijwel de hele weg een klein stukje rijden en dan weer stilstaan. Lang verhaal, kort verhaal, een rit die nog geen 2 uur moest duren, duurde uiteindelijk 4 uur. Tsja, dan hebbie toch last van slecht verwachtingsmanagement. Er zijn ergere dingen, maar het schoot gewoon niet op en daar word je een beetje gaar van en dan voelt de rit wel heel erg lang.

Tegen 18.00u waren we eindelijk in Los Angeles. We hebben hier een appartement gehuurd via Tripadvisor (een reizigerswebsite die mij altijd bijstaat met goed advies over hotels, restaurants en waar wel of niet naar toe te gaan). Dit is de eerste keer dat we op deze manier iets huren. De eigenaar is Vietnamees en heet Duke. Het appartement zit 1 straat achter de beroemde Sunset Boulevard in de wijk Hollywood, dus karts in de levendige binnenstad. Toch is de straat zelf heel rustig, tenminste wat we tot nu toe hebben meegekregen. De eigenaar is enthousiast en raadt ons vele restaurants aan. Nou, nou, leuk hoor, doe maar rustig aan, we zijn hier slechts 3 nachies en dan is het hasta la pasta Amerikanski's, wij gaan weer terug naar hutspotkuntre!

Maar eerst gaan we LA onveilig maken. We gaan hier enorm de toerist uithangen, dus we willen alle beroemde plekken bezoeken. Daarover de komende dagen meer.

Vanavond hebben we in ieder geval op Dukes aanraden wel heel lekker gegeten bij een Braziliaans restaurant in de buurt van het hotel. Gewoon goed eten! Daarna even geshopt voor het ontbijt van morgenvroeg. Nu nog even met de beentjes omhoog op de bank en dan weer ons nestje in.

Als in een potje met pieren

Nou, denken wij even de toerist uit te hangen hier in LA, met ons zijn vele, vele, vele, maar dan ook vele anderen op hetzelfde idee gekomen. Na een goede nachtrust voor Timon en mij. Timon = puber, kortom kan altijd en overal slapen. Ik had mezelf voorzien van zo'n slaapmasker en oordoppen, ook geen probleem. Alleen een echtgenoot van wie ik vannacht af en toe klappen kreeg omdat we in een - voor ons doen - wat smal bed sliepen. Ik heb overigens gewoon teruggeslagen hoor, wat denkt 'ie wel niet. Maar dus een mindere nacht voor Harold (waarschijnlijk omdat ik te hard terugsloeg of omdat hij wel last had van lawaai van buiten). We starten de dag eerst op en overleggen wat we allemaal willen gaan zien vandaag. Na de lunch trekken we erop uit. Als we net de straat uit zijn gereden, komen we erachter dat we echt heul, heul, heul dicht bij de Walk of Fame zitten met ons appartement. Dit is waar allemaal sterren in de stoep zijn gemetseld met de namen van bekende wereldsterren. Die straat pakken we vanavond of morgen nog even bij de kop.

Ons eerste doel voor vandaag is het Griffith Observatory, een hoger gelegen observatorium dat mooi uitzicht biedt op de stad. Je kunt er niet komen met de metro, maar Tank Dodge is geen straf voor Harold en Timon. Onderweg komen we de nodige wegopbrekingen tegen, dus we slingeren wat door de stad. Hoe dichterbij Griffith Park komen (vele malen groter dan Central Park in New York en waar niet alleen het observatorium zit maar ook de dierentuin van Los Angeles), wordt het drukker en drukker. Stapvoets rijden we de heuvel op om tot de ontdekking komen dat we op plekken óf niet **mogen** parkeren óf niet **kunnen** parkeren, zo druk is het. Als we ver voorbij het observatorium nog geen plekje hebben gevonden, besluiten we om onze poging voor vandaag te staken. Daarom een plaatje van internet, zo dichtbij zijn we niet eens gekomen bij het observatorium :o(

Dan maar naar Santa Monica Pier. Timon wildenthousiast, hij kent de pier helemaal uit zijn hoofd dankzij een game (Grand Theft Auto). Ze hebben in dat spel de Pier helemaal in animaties nagemaakt en hij sjeest daar dan overheen en rijdt allerlei mensen overhoop, vertelt hij genietend (komt het ooit nog goed met die jongen?). Alleen de weg ernaar toe is al zo ontzettend vol, we schieten weer eens niet op. We krijgen het vermoeden dat het verkeer in Los Angeles al zo enorm is dichtgeslibd dat het hier heel normaal is dat je een uur doet om 20 km af te leggen. De stad is ook gigagroot, Zwolle past er 13 keer in. Als we dan eihn-de-luk bij de Santa Monica Pier zijn aangekomen, wacht de volgende uitdaging: parkeren. We zien voldoende aanbiedingen: parkeren voor 30 dollar, valet parking vanaf 20 dollar, we zijn toch gekke Henkie nie???

Een kilometer rondom de opgang van de pier staan bij elke kruising verkeersleiders het verkeer te regelen (hoewel de verkeerslichten gewoon werken). Het lijkt nodig, want we zien een enorme hoeveelheid auto's en voetgangers door elkaar die allemaal naar hun eigen bestemming willen. Na wat dolen vinden we een parkeergarage op ongeveer 200 meter van de opgang waar we, rara politiepet de eerste 90 minuten gratis kunnen parkeren. Het-moet-niet-gekker-worden. We lopen met de massa mee richting de pier. En ook daar is het druk, druk, druk.

Maar de pier biedt wel mooi uitzicht op de stranden en de daarachter gelegen heuvels

en de stad.

We lopen de pier af naar het einde en onderweg zien we een bordje dat het einde van Route 66 aangeeft. Harold gaat op zijn knieën, kust de grond en is zo dankbaar dat hij het eind heeft gehaald. Jaja, die 5 kilometer die we zo'n week geleden hebben afgelegd op Route 66 hebben veel indruk op Harold gemaakt! Hij voelt zich nu echt 'one of the guys'.

Na nog wat slenteren, lopen we terug naar de parkeergarage, we willen die gratis 90 minuten wel benutten, anders moeten we toch echt gaan betalen.

De terugweg gaat gelukkig wat sneller dan de heenweg, maar al met al zijn we nog 3

kwartier onderweg naar ons appartement. Hier komen we even bij, zodat we strakjes weer op pad kunnen om ergens een hapje te gaan eten.

ZONDAG 20 AUG 2017, 11:31 AM • 7033 LANEWOOD AVE, LOS ANGELES

Lekker eten in LA

Gisteravond hebben we heerlijk gegeten in een Aziatisch restaurant. Wat een verademing om een keer niet in een restaurant te zitten waar al binnen 10 minuten na je voorgerecht de volgende gang alweer op tafel staat. Het is een groot restaurant en het is er best druk, maar het ademt een heerlijk rustige sfeer. We voelen ons hier helemaal thuis. Het restaurant ziet er van binnen net zo bijzonder uit als van buiten.

De gerechten zijn heerlijk en de bediening is supervriendelijk en rustig. Ze gaan uit van het principe dat je je gerechten met elkaar deelt en ze brengen de gerechten zodra ze klaar zijn, dus je hebt niet alledrie tegelijk je voor- of hoofdgerecht. Door een foutje van de keuken kreeg ik mijn voorgerecht eigenlijk veel laat. Maar dat was helemaal niet zo erg, vond ik tenminste. Intussen had ik (tot ongenoegen van mijn mannen) al zoveel meegesnoept met Harold en Timon dat ik mijn eigen gerechten niet meer op kon :o). En mijn hoofdgerecht bevatte vis, dus geen kerel aan tafel die met mij wilde meesnoepen. Waar zijn de echte helden gebleven???

Ze hadden er een heerlijke 'Negroni' (weet ik veel wat dat is, maar er zat Aperol in, dus mijn avond zat goed. Aan Timons gezicht kun je zien dat alcohol meer kapot maakt dan je lief is en Harold bestudeert van ellende de eetstokjes ;o). Schijn bedriegt hoor, zij

vonden het ook gezellig en lekker.

Op de foto zit vooraan een stel oudjes. Niets tegen oudjes (ik kijk wel uit, mijn schoonmoeder, eigen moeder en haar vriendinnen lezen mee), maar de dames in dit gezelschap waren zo enorm gebotoxt, gefacelift en gehaarkleurverfd dat ze opvallen omdat het er gewoon eng uitziet. En een van de dames maakte nogal wat poeha omdat ze een glas omgooide en een ober die op een meter afstand voorbij liep ervan wilde beschuldigen. En ik zie nu pas dat een van de mannen zelfs een zonnebril opheeft, hahahahahaha! Nou, mijn schoonmoeder, moeder en haar vriendinnen zijn gewoon puur natuur en dat is mijns inziens nog steeds de mooiste manier om oud te worden! Misschien was gisteravond wel het galgenmaal van Harold. Hij gaat vandaag (als enige van ons drietjes) de 'echte held' uithangen. We gaan namelijk naar het hoogste gebouw van Californië, waar ze op 330 meter hoogte een glazen glijbaan aan de buitenkant van het gebouw hebben geïnstalleerd waarmee je van de 70e naar de 69e verdieping glijdt. En Harold is de enige die op voorhand de glijbaan durft te nemen. Moet 'ie natuurlijk eerst nog maar even bewijzen. Ik waag me er niet aan en Timon beroept zich op hoogtevrees. We brengen jullie nog wel even op de hoogte van de afloop.

Glij 'm er in en op jacht naar 'Hollywood'

Vanmorgen fris en fruitig opgestaan. Zoveel herrie als er de eerste nacht was, zo stil was het deze nacht. Wel heb ik weer een 'robbertje (en daar bedoel ik jou niet mee Robbert Otten...;-)) gevochten' met Renate in ons net iets te smalle bed. De bewijzen (allemaal blauwe plekken op de benen van Renate) zijn overduidelijk. Deze nacht heb ik het zoet van de overwinning geproefd. Zoals eerder geschreven gaan we naar het hoogste gebouw van de Californië en dat staat inderdaad in Los Angeles. Het gebouw is van de US Bank. Hier op de 70e verdieping heeft een of andere vent (althoewel zou ook zo maar eens een vrouw kunnen zijn) besloten om een plexiglas glijbaantje tegen de buitenkant van het gebouw te plakken. Met aan het begin een bochtje zodat je goed tegen de buitenkant wordt gedrukt en het net is of je uit de bocht vliegt. We besluiten er naar toe te gaan met de metro en wandelen via Hollywood Boulevard (je weet we met de beroemde walk of fame waar iedere zichzelf respecterende beroemdheid (acteurs/actrices/muzikanten etc.) een ster heeft met zijn/haar naam in het trottoir. We komen ook de ster van ene Donald Trump tegen (waar kennen we die ook alweer van?) die inmiddels behoorlijk bekrast is en waar het nodige bijgeschreven staat. Gelukkig voelen we ons heel veilig tijdens onze wandeling want op de stoep staan tientallen superhelden gereed om ons te redden. Maar nee, dankje, we hoeven niet weer met zo'n karikatuur op de foto, die willen alleen maar doekoes zien. Het ritje met de metro neemt toch al gauw 25 minuten in beslag en we moeten negen stations later er weer uit. Renate heeft onderweg nog sjans met een 'boy from the hood' oftewel een lid van een 'gang' in Los Angeles (in ieder geval zo ziet hij eruit en zo gedraagt hij zich ook). Hij lijkt niet echt evenwicht te kunnen houden (stoned, dronken?). Hij wil voor haar stoel langs en klemmt daarbij haar benen tussen de zijne. Je kunt haar ook nergens mee naar toe nemen! Het zijn wel even een paar benauwde momenten voor haar, maar Timon en ik staan paraat om haar te ontzetten (of om hard weg te lopen) als het nodig is. Uiteindelijk stapt hij uit en kan Renate weer ademhalen. Als we zijn uitgestapt, wandelen we rustig naar het OUE-gebouw waarin onder andere ook de US Bank is gevestigd. Het valt ons op dat het behoorlijk rustig is. Dit is dan ook niet zo raar want het is redelijk ver weg van het echte centrum. Dit gebouw staat midden in het financiële district.

We zoeven snel omhoog met de lift en komen uiteindelijk uit op de 70e verdieping. En dat is best hoog zal ik maar zeggen. We kijken even rond en hebben rondom zicht op alles wat Los Angeles te bieden heeft. En ja, wat is die stad loeigroot. Zo ver als je kunt kijken staat wel bebouwing. Dan is het tijd voor mij om de glij te wagen.

Renate en Timon willen ons verder niet op kosten jagen (tuurlijk...hahahaha) en besluiten het glijbaantje niet af te gaan. Alles wordt in gereedheid gebracht, Renate met camera boven, Timon met camera beneden en dan is het zover. Glij 'm er maar in! Twee keer (vooruit drie keer dan) met de ogen knipperen en het tochtje is voorbij.

Het viel alleszins mee en ik kan weer iets van mijn to do-lijstje afvinken. En eerlijk is eerlijk, het uitzicht is zeker fraai maar kan zich niet meten met het uitzicht in New York vanuit One World Observatory (OWO). We besluiten weer terug te reizen naar het appartement en de auto te pakken om alsnog een poging te doen het bekende teken van Hollywood (jullie weten wel die witte letters op de berg) van wat dichterbij te bekijken. De terugreis verloopt voorspoedig en Timon verliest zijn zoveelste steen-papier-schaar van deze vakantie. Een oudere dame heeft het met hem te doen en ook zij meldt: "He's cute". Aaaaahw!

We spotten nog wat beroemde 'sterren' op de grond en zijn weer terug in het

appartement. Timon besluit niet mee te gaan op onze zoektocht die door Renate tot in de puntjes is voorbereid. Renate heeft uitgezocht vanaf welke plek je het teken het beste kunt zien. In die zoektocht is ze in ieder geval gestuit op de straat Mulholland Drive en vanaf daar een uitzichtpunt. We toetsen Mulholland Drive in in de navigatie en zien dat het meer dan 20 kilometer weg is. We fronzen beiden onze wenkbrauwen want we dachten dat het dichterbij zou zijn. Maar goed, kinderen van de digitale generatie als wij zijn, vertrouwen wij blind op de navigatie. Daar gaan we. Wederom rijden we wat dichtgeslibd verkeer in, maar al met al zijn we met een klein half uurtje op Mulholland Drive. We volgen deze straat maar vinden nergens ook maar iets wat lijkt op het beroemde teken. Renate is niet voor een kleintje vervaard en zoekt nog even verder op internet. 'Ja voorbij dit park, aan de rechterkant.....' Ik besluit haar met een deskundige verkennerblik te helpen en samen (uiteraard navigerend op de zon en de sterren) zetten we een flinke route uit. Tjonge, die Mulholland Drive is meer dan 20 kilometer lang. En ja, die moeten we dus helemaal afrijden. Bergje op, bergje af, bochtje links, bochtje rechts, dus het wil niet echt opschieten. Maar we krijgen wel mooie uitzichten als beloning. Uiteindelijk alles bij elkaar na een kleine twee uur komen we op de plek die we zochten. We klimmen het trapje op en dan blijkt het uitzicht op het teken ook nog eens wat tegen te vallen. Een beetje het Manneken Pis gevoel. De zon staat er niet goed op dus door de schaduw is het teken niet eens goed leesbaar.

Maar we hebben het wel gevonden en we vallen elkaar huilend van geluk in de armen. Teamwork optima forma. Uiteraard maken we toch wat foto's van het bord en de stad.

Daarna keren we appartementwaarts, in de verwachting dat het nog een aardig eindje rijden is. We typen ons adres in en... blijkt dat ons appartement slechts een luttele 4 km verwijderd is van het uitkijkpunt. Totale reistijd: 8 minuten. Kortom, we hebben onszelf naar het volledig verkeerde begin- of eindpunt van Mulholland Drive genavigeerd! We kunnen er samen smakelijk om lachen en rijden naar ons appartement. Nog even Tank te drinken geven en om 17.30u zijn we terug. Nu gereed maken voor de laatste avond van onze vakantie met een afsluitende maaltijd in een steakhouse (HOEHA!). Morgenvroeg de koffers pakken en daarna: Hollandia here we come! Als het goed is, staat ons morgenmiddag een heule grote blauwwitte vogel van KLM (een Boeing 777) op te wachten en stijgen we rond 17.00u lokale tijd op (dat is 03.00u jullie tijd). Dinsdag rond 12.15u staan we hopelijk weer met onze stappertjes op Nederlandse bodem.

De terugreis

Tja, aan alles komt een eind. Vandaag reizen we terug naar ons eigen vertrouwde kikkerlandje. Gewoon weer zelf koken, ons eigen bedje en onze eigen spulletjes om ons heen. Onze gastheren en -vrouwen in de diverse hotels, attracties, winkels, etc. hebben ons vriendelijk ontvangen, we voelden ons welkom.

Terwijl we ons appartement verlaten, komt Timon de eigenaar nog tegen (Harold en ik zaten al in de auto). Ook vertelt hij hem dat hij Timon 'een knapperd' vindt. En een paar minuten later appt de eigenaar het me zelfs nog. Die Amerikanikos vallen waarschijnlijk op zo'n oer-Hollands bekkie. Als de studie onverhoopt niet wat wordt, kan hij misschien nog model worden in de States :). We krijgen als gasten 5 sterren van de eigenaar (waarschijnlijk hoopt hij dat onze beoordeling ook 5 sterren wordt). Dat gaat 'm niet worden, maar het was absoluut geen slecht appartement (wel oud) op een toplocatie.

Vanmorgen voor het laatst de koffers weer opnieuw ingedeeld zodat we thuis zo de inhoud van een halve koffer linea recta in de was kunnen knikkeren.

Op het vliegveld van Los Angeles moeten we eerst de huurauto inleveren. Dat valt Harold zwaar. Timon en ik moeten hem met zijn tweeën achter het stuur vandaan trekken. Het inleveren van de huurauto liep weer zeer gesmeerd. Achter de meute aan kon je je auto zo in een van drie rijen plaatsen. Een medewerker komt met een scanner en scant de code rechts op de voorruit en loopt een rondje om de auto om te controleren op zichtbare schade. En tegen de tijd dat hij klaar is, rolt er uit een printertje een bonnetje dat we 10 liter brandstof te weinig in de tank hebben (we hadden 'm vol moeten afleveren) en dat we ook nu nog weer wat vage belastingen moeten betalen. Binnen 1 minuut kun je vertrekken, de shuttle bus staat al klaar. Die brengt je dan binnen een half uur naar het vliegveld waar we even aan het dolen komen omdat ik overtuigd ben dat we terminal 2 moeten hebben, terwijl het B moet zijn. Inchecken verloopt ook prettig snel, daarna de security controle waar we een driekwart ronde moeten lopen zodat een speurhond en zijn begeleider twee keer langs ons kunnen lopen en de hond zijn werk kan doen. Om de 5 meter staat een beveiliging die toekijkt (waarschijnlijk om te zien of we ons verdacht gedragen). Daarna moeten we nog een heel eind lopen, naar het uiterste puntje van de terminal. Daar staan shuttle bussen op ons te wachten die ons naar het vliegtuig moeten brengen. We vliegen vandaag in een joekel van een vliegtuig, een Boeing 777. Die ziet er waarschijnlijk zo uit (tenminste als het toestel van KLM is waarmee we vliegen).

Nou hebben we al aardig wat keren gevliegerd, maar van zulke joekeloekesen krijg ik het nog steeds benauwd. Dat moet de lucht in? H.o.e.d.a.n?

Gisteravond hebben we nog even geëvalueerd wat we nou het mooist/leukst vonden van deze reis. De natuurparken steken er wat Harold en mij betreft met kop en schouders bovenuit, voor Timon wat minder. Hij vond met name het bezoek aan Alcatraz en Sea World het leukst.

ZATERDAG 31 DEC 2022, 11:47 AM